

Direnış kendi yolunu açar elbet

Basına yönelik saldırıyı gerçek anlamda boşa düşürmek, emekçilerin ilerici-muhalef basını sahiplenmesi ile mümkün olabilir. İşçi ve emekçiler, esasında kendilerine yönelik olarak hayata geçirilen saldırılar karşısında ilerici-muhalef basının yanında durmalıdır. Güncel

bir sorumluluk olarak, hayata geçirilen haber nöbetlerine katılmalı, dayanışma ziyaretlerinde bulunmalı, canlı yayın vb. konularda her türlü imkanını seferber etmeli, özgür basının sesinin yayılması konusunda pratik bir çaba içerisinde olmalıdır.

s.6

Darağacının
gölgesinde
kalan
gerçekler

s.8

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 41
4 Kasım 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

İşçi sınıfı ve emekçiler bu gidişata son vermek için haklarına ve geleceğine sahip çıkmalı; gününü ve geleceğini tehdit eden çok yönlü saldırılara, savaş ve saldırganlık politikalarına, faşist baskılara ve gerici kuşatmaya dur demelidir.

**Haklarımız ve
geleceğimiz için
mücadeleye!**

4

Rejim krizine model arayışı

Kapitalist sistemin gemisi su almak-
tadır. Rejim ve devlet krizini yönet-
meye başkanlık sistemi bir sihirli formül
olmayacaktır.

18

Kadın işçi grevlerinin gösterdikleri

Kapitalist-emperyalist sistem içeri-
sinde kadın sorununun çözümünde
ana karakter işçi kadınlar, çözüm are-
nası ise sınıf mücadelesinin kendisidir.

22

Silahlanmaya dev bütçeler ayrılıyor

Alman emperyalizmi dünyanın pay-
laşılması savaşında payına(!) dü-
şeni alabilmek için ordusunu yeniden
yapılandırma projesini uyguluyor.

Yeni cumhuriyet sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır

s.5

99. yıl: Ekim Devrimi ve devrim teorisi

s.12

Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye!

Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan çok yönlü saldırıları aralıksız devam ediyor.

Öyle ki, saldırganlıkta gemi aza alan sermaye düzeni içeride ve dışarıda tımandırdığı savaş politikalarıyla, temel hak ve özgürlüklerin son kırıntılarını ortadan kaldıran gerici-faşist uygulamalarla ve hayata geçirdiği çok yönlü sosyal-iktisadi yıkım programlarıyla işçi sınıfını ve emekçileri koyu bir karanlığın içerisine sürüklüyor.

GERİCİ-BASKICI UYGULAMALAR İLE TAM BİR KÖLELİK DAYATILIYOR

Darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı, bütün bir topluma deli gömleği giydirmek ve zapturapt altına almak için gerici-faşist uygulamaların önünü sonuna kadar açtı. Son bir kaç ayın bilançosu dahi, yaratılmak istenen toplumsal tablonun ne olduğunu gözler önüne sermek için yeterli.

Peşi sıra çıkarılan kanun hükmünde kararnamelemlerle (KHK) onlarca ilerici-muhafız basın yayın kuruluşunun kapsına kilit vuruldu, yayın yasağı getirildi, çalışanları tutuklandı. "FETÖ soruşturması" adı altında binlerce kamu emekçisi işten atıldı, yine aynı gerekçe ile kamu alanında güvencesiz çalışmanın önünü açan yasal düzenlemeler yapıldı. En küçük hak arama eylemi ve işçi direnişleri OHAL gerekçesi ile keyfi bir şekilde engellendi. Üniversitelerde ilerici akademisyenler ve öğrenciler soruşturma, gözaltı ve tutuklama terörünün hedefi oldu. Temel hak ve özgürlükleri hedef alan keyfi saldırılar rutin bir hal aldı...

Gelinen aşamada AKP iktidarı "terör" ve "darbe" demagojisi ile, her türlü çatlak sesi ve muhalif kesimi hedefe çakıyor. Elbette darbe girişimi öncesinde de, başta ilerici-devrimci güçler ve Kürt halkı olmak üzere mücadele eden tüm kesimler "terör" söylemi üzerinden hedef haline

getiriliyordu. Bugün ise, Cumhuriyet gazetesi örneğinde olduğu gibi düzen içi muhalif sesler dahi aynı argümanlar üzerinden sindirilmeye çalışılıyor.

Bu kapsamlı saldırganlığın güncel ve öncelikli hedefinde ilerici-devrimci güçler yer alsa da, temelde -ve stratejik olarak- işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi boğulmak isteniyor. Zira sermaye, bugün için kendisini tehdit eden bir toplumsal mücadele ile karşı karşıya olmasa da, bunun potansiyellerinin alttan alta şekillendiğinin bilinci ile hareket ediyor. Tam da bu nedenle OHAL vb. uygulamalarla bütün bir topluma tam bir kölelik dayatıyor.

EMPERYALİST SAVAŞ POLİTİKALARI TÜRKİYE VE BÖLGE HALKLARININ GELECEĞİNİ TEHDİT EDİYOR

Hali hazırda Ortadoğu'da devam eden emperyalist savaş ve saldırganlık, Türkiye işçi sınıfının ve bölge halklarının geleceğini tehdit eden bir başka sorun alanı olarak öne çıkıyor.

Emperyalist güçlerin kirli çıkarları için devreye sokulan savaş politikalarında Türk sermaye devletinin üstlendiği uğursuz rol ise biliniyor. Emperyalist dünya ile çok yönlü bağımlılık ilişkisi içerisinde olan sermaye düzeni, geline süreçte bu toprakları bir uçtan bir uca savaş ve saldırganlık üssü haline getirmiş bulunuyor. Dahası, başta Suriye ve Irak olmak üzere savaş bölgelerine işgalci güç olarak asker gönderen, emperyalistler adına tetikçilik yapan çeteleri eğitip donatan ve her fırsatta savaş kışkırtıcılığına soyunan Türk sermaye devleti, emperyalistler hesabına aktif taşeronluk misyonu ile hareket ediyor.

Tüm bu kirli ve karanlık politikalarının faturası ise, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yükleniyor. Zira işçi ve emekçiler emperyalist savaş politikalarının bedelini hem ekonomik ve sosyal

açıdan, hem de bizzat kanları ve canları ile ödüyor.

SOSYAL YIKIM SALDIRILARI SÖMÜRÜYÜ KATMERLEŞTİRİYOR

Türkiye'de hüküm süren bu koyu karanlık tabloyu işçi ve emekçileri hedef alan çok yönlü ekonomik-sosyal saldırılar tamamlıyor.

On yıllardır uyguladığı neoliberal yıkım programı ile işçi sınıfını kölece bir yaşama mahkum eden sermaye düzeni, darbe girişimini fırsata çevirerek uzun bir süredir gündeminde olan yeni yıkım saldırılarını da bir bir hayata geçiriyor. Modern köle pazarları anlamına gelen kiralık işçi bürolarına dair düzenlemenin darbe girişiminin hemen ardından yasallaşması, yine Bireysel Emeklilik Sigortası'nın bu süreçte hayata geçirilmesi söz konusu saldırıların ilk adımları oldu. Şimdi de sermayenin masasında kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik düzenlemeler var.

Sermayenin bu çok yönlü sosyal-iktisadi saldırıları, hali hazırda ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarında, açlık sınırında ücretlerle, güvencesiz bir şekilde çalışmaya mahkum edilen işçi sınıfının boynundaki sömürü zincirlerini daha da kalınlaştıracaktır.

HAKLARIMIZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN MÜCADELEYE!

İşçi sınıfı ve emekçiler bu gidişata son vermek için haklarına ve geleceğine sahip çıkmalı; gününü ve geleceğini tehdit eden çok yönlü saldırılara, savaş ve saldırganlık politikalarına, faşist baskılara ve gerici kuşatmaya dur demelidir.

Bunun yolu ise bizzat üretim birimlerinde, yani fabrikalarda örgütlenerek sermaye ile dışa dış bir mücadeleye girmekten ve birleşik, militan, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu gidişata son vermek için haklarına ve geleceğine sahip çıkmalı; gününü ve geleceğini tehdit eden çok yönlü saldırılara, savaş ve saldırganlık politikalarına, faşist baskılara ve gerici kuşatmaya dur demelidir. Bunun yolu ise bizzat üretim birimlerinde, yani fabrikalarda örgütlenerek sermaye ile dışa dış bir mücadeleye girmekten ve birleşik, militan, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/41 * 4 Kasım 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Tek alternatif sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Burjuva cumhuriyetin kuruluşunun 93'üncü yılı, 15 Temmuz darbesinin ardından gelen OHAL süreci ve AKP "darbesinin" gölgesinde kutlandı. Rejimin sahibi olarak dinci gerici AKP iktidarı, cumhuriyetin kuruluş etkinliklerini gövde gösterisine dönüştürürken, ulusalcı kesim ise AKP karşıtlığı temelinde 1920'lerdeki cumhuriyetin değerlerine sahip çıkmaya ve cumhuriyetin kazanımlarını savunmaya çağırdı. 29 Ekim kutlamalarında ise dinci-gericisi de, "cumhuriyetin kazanımlarına" sarılan laik ulusalcısı da, esasında her geçen gün çürüyen, çürüdükçe de tükenen burjuva düzene sahip çıktılar.

Tabloyu yerli yerine oturtmak için 1920'lerin Türkiye'sinden bugüne burjuva düzenin gelişim aşamalarına bakmak işlevsel olacaktır.

Bilindiği gibi, zayıflayan, borç batağı içinde olan Osmanlı İmparatorluğu, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Almanya'nın safında katılır ve büyük bir yenilgi yaşar. Savaşın galibi olan ülkeler için sömürge ve paylaşım sahasına dönüşür. Böylesi bir süreçte, milli burjuvazinin temsilcilerinin önderlik ettiği kurtuluş savaşında emperyalistlerin kölece dayatmalarına karşı, halkların da desteği alınarak, işgal girişimleri boşa düşürülür ve gerçekleşen ulusal karakterde burjuva devrimi ile siyasal bağımsızlık kazanılır.

Kurtuluş savaşına önderlik eden ve siyasal olarak tüm sürecin önderliğini üstlenen burjuvazi, asıl olarak sonrasında kendi iktidarının temellerini atar. Emperyalist ülkelerin sömürge ve işgal girişimlerine karşı verilen mücadele, emperyalizme karşı değil, onun kölece dayatmalarına karşı sergilenir. Cılız ve yeni şekillenen burjuvazinin asıl amacı, iç pazar üzerindeki denetimini kurmaktır. Bu açıdan sağlanan "bağımsızlıkla" birlikte, emperyalist sistemde bağlar iktisadi-sosyal temelde atılır. Burjuva cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte toplumsal temelde bir dizi reform gerçekleşir, kültürel adımlar da bu reformların parçası olarak atılır.

"Bu mücadele Türk burjuvazisini iktidar dümenine oturtmuş ve bu çerçevede Türkiye'nin modern burjuva gelişmesinin önünü açmıştır, kurtuluş savaşı ve onu izleyen kemalist reformlar, ağır ve sancılı bir yoldan da olsa, kapitalist ilişkilerin egemen olduğu bugünün modern Türkiye'sine yolu düzlemiştir." (Türkiye'nin modern tarihi ışığında devralınan miras, **Bağımsızlık ve Devrim - H. Fırat**, s. 254, Eksen Yayıncılık)

Kahrolsun sermaye iktidarı!

YAŞASIN SOSYALİST

İŞÇİ-EMEKÇİ

CUMHURİYETİ!

Feodal toprak ağalığı düzenine karşı modern kapitalist ilişkilerin önünü açan süreç, tarihsel olarak bir ilerlemeyi ifade ediyor. Çokça tartışıldığı gibi, başta Kürt halkı üzerindeki baskılar, siyasal özgürlüklerin tanınmaması, alt sınıfların ezilmesi vb. olgular, bu sürecin tarihsel olarak bir ilerleme olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Sonrasında ise, emperyalist kapitalist sisteme bağlı şekilde burjuva kapitalist düzenin gelişimini görüyoruz. Özellikle 1950'lerle birlikte, dünya ölçeğinde temel emperyalist güç olan ABD ile iktisadi, siyasal vb. çok yönlü ilişkilerin geliştirildiğine ve Türk devletinin aynı zamanda Amerikan emperyalizminin bölgedeki jandarması rolüne soyunduğuna tanık oluyoruz. Hilafeti kaldıran, laikliği getiren burjuvazi, kapitalist düzenin sınıfsal çıkarları gereği, özellikle '60'larda işçi ve emekçi kitlelerde toplumsal uyanışın başlaması ile birlikte dinsel gericilik silahını etkin bir şekilde kullanmaya başlar.

12 Eylül 1980 darbesi ise dünya ölçeğinde izlenen neoliberal politikaları hayata geçirmek için en temel engel olan devrimci yükselişi kırmak amacıyla bizzat emperyalist merkezlerce planlanır. Dikensiz gül bahçesi isteyen burjuvazi, işçi ve emekçiler üzerinde baskı ve yıkım politikalarını hayata geçirebilmek için dinsel gericiliği topluma en etkin şekilde

bizzat empoze eder ve Türk-İslam sentezi devletin resmi ideolojisi haline getirilir.

Dinci-gerici AKP 12 Eylül'ün düzlediği zeminde, '90'lı yıllarla birlikte emperyalistlerin izlediği "ılımlı İslam" projesi üzerinden şekillenir. Yani AKP, bu düzenin ve burjuva cumhuriyetin ürünü olarak ortaya çıkar. AKP, hükümette olduğu 14 yılda emperyalist-kapitalist düzene yaptığı kusursuz hizmetin karşılığı olarak gün geçtikçe gerek devletin kurumlarında, gerekse de toplum nezdinde kendi gerici ideolojisini yaymanın koşullarına fazlasıyla sahip olur. 14 yıl öncesinde cemaatler koalisyonu olarak hükümete ve sonrasında da iktidara gelen AKP dün kadar en temel ortağı olan Fethullah Gülen cemaatini her ne kadar bugün ezme hareketi yürütüyor olsa dahi, bu, devletin kurumlaşmalarına hakim hale gelen, toplumun en küçük hücrelerine kadar yayılan dinci gerici ideolojinin varlığını ortadan kaldırmamaktadır.

Özetle, bugün AKP'nin izlediği dinci-gerici politikardan yola çıkarak "cumhuriyetin kazanımlarına" sahip çıkmaktan bahsedenlerin, bugünkü AKP'yi yaratan tarihsel sürece bakmaları gerekir. O 93 yıllık süreçte bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçları çerçevesinde, başta CHP olmak üzere tüm düzen partileri eliyle dinsel gericilikle toplumun kuşatılması, baskı, zor ve

şiddet yoluyla işçi sınıfının, emekçilerin ve halkların ezilmesi ve katledilmesi vardır.

Aynı şekilde cumhuriyetin "demokratikleştirilmesini" savunmak da burjuva düzen gerçekliğine gözleri kapamaktır. "Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir 'demokratik cumhuriyet' çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oylanmaktadır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır." (TKİP IV. Kongre Bildirisi)

Bugün her anlamıyla çürümüş ve tükenmiş burjuva cumhuriyetinin tek alternatifi, işçi ve emekçilerin sosyalist cumhuriyetidir. TKİP'nin IV. Kongre Bildirisi'nde vurgulandığı üzere; "Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını Ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumlaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir."

Rejim krizine model arayışı

Başkanlık sistemi ile ilgili tartışmalar son günlerde tekrar gündemde yer almaya başladı. Bu sefer Devlet Bahçeli'nin bir lütfu olarak gündeme getirilen başkanlık sisteminin referanduma sunulması gündemde. MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'ye hükümetin koltuk değnekliği yakıştırmasına vesile olan bu önerisini, haliyle Erdoğan ve AKP'liler büyük sevinçle karşıladılar. MHP içinden gelen eleştirilerden olsa gerek Bahçeli, "biz evet demedik, fiili durumun hukuki içerik kazanması için demokratik bir sürecin işletilmesi" gerektiğini söyleme, parlamenter sistemden yana olduklarını vurgulama ihtiyacını duydu. Ancak Bahçeli ne derde desin, Erdoğan "Devlet adamlığı yaklaşımını önemli görüyorum. Devlet Bahçeli'ye şahsım ve milletim adına teşekkür ediyorum" diyerek tartışmaya noktayı koydu.

AKP başkanlık sistemi için iki alternatifli anayasa paketini gündeme getiriyor. Yakın zamanda TBMM'ye sunulması beklenen ilk paketin, tam başkanlığı ve geçiş hükümlerini içeren 17 maddeden oluştuğu ifade ediliyor. Ayrıca CHP'den ve MHP'nin içinden gelen başkanlığın eyalet sistemi getireceği, bölünmeye götüreceğine dair karşı çıkışlara yanıt olarak özellikle tek meclisli ve üniter esaslı başkanlık modeli düşünüldüğü belirtiliyor. İkinci paket ise anayasanın tamamını tadil eden 59 maddelik geniş bir paket olarak hazırlanmış. Başbakan Binali Yıldırım'ın, anayasa paketini Erdoğan ile değerlendirdikten sonra, MHP ile siyasi diplomasi işletileceği belirtiliyor. Bu şekilde Türkiye'nin başkanlık serüveni resmi şekilde başlamış olacak.

AKP başkanlık sisteminin propagandasını ise çeşitli argümanlarla yürütüyor. Bunlardan ilkinin Binali Yıldırım şu sözlerle ifade etti: "Türkiye'nin birliği, gelişmesi için sürekli güçlü tek başına iktidar çıkarılması lazım. Bunun da yolu başkanlık." Emperyalist efendilere ve sermaye sınıfına istedikleri istikrarın ancak başkanlık sistemiyle geleceğini vaat ederek, başkanlık sistemiyle "Türkiye'nin koalisyonla yönetilen zayıf iktidar dönemlerini geride bırakacağı"ndan dem vuruyor.

Bir diğer propaganda ise; "Başkanlık gelmezse Türkiye'nin bölünme riski var" denilerek, milliyetçi-ırkçı duygular körüklenerek yapılıyor. Kuşkusuz bir başka öne çıkardıkları argüman da Suriye ve Musul üzerinden geliştirdikleri yayılmacı politikaların gerçekleşebilmesi için "güçlü Türkiye" vurgusudur. Tabii ki tüm bu gerici propagandalar "2023 yeni Türkiye"si ge-

Başkanlık modeli bir çıkış arayışı olarak gündeme getirilmektedir. Kuşkusuz pek çok hesapla birlikte piyasaya sürülmektedir. Ancak bu nafile bir çabadır. Ortadaki gerçek şudur ki; kapitalist sistemin gemisi su almaktadır. Rejim ve devlet krizini yönetmeye başkanlık sistemi bir sihirli formül olmayacaktır.

nel propagandasıyla birleştirilmektedir.

Başkanlık sisteminin döne döne öne çıkartılması Türk sermaye devletinin içinde olduğu çok yönlü kriz koşullarından ve bu koşullarda Erdoğan AKP'sinin tutunma/ayakta kalma çabalarından ayrı değildir. Başkanlık tartışmaları fiilen uygulanan politikalara hukuki kılıf ihtiyacından öte bir tartışmadır. Kuşkusuz hâlâ burjuva demokrasisinin biçimsel de olsa kimi gereklilikleri işleri zora sokmaktadır. Buradan gelen engellerle uğraşmak istememektedirler. Bu açıdan bir model değişikliğine ihtiyaçları vardır. Zaten tüm demokratik hakların gasp edildiği, ülkenin KHK'larla yönetildiği bir yerde başkanlık sürekli OHAL imkânı vereceğinden şu anki gidişata da uygun bir modeldir. Ancak bu ihtiyacı tek başına Erdoğan'ın kişisel hırsları ve çevresiyle birlikte maddi çıkarları üzerinden açıklamak mümkün değildir.

Dünyada ve Türkiye'de sistemin yaşadığı ekonomik, sosyal kriz dinamikleri siyasal kriz dinamikleriyle birlikte giderek büyümektedir. Burjuva demokrasisinin Türkiye'ye göre daha ileriden işlediği ülkelerde bile faşist baskı politikaları, OHAL uygulamaları devrededir. Bu genel tabloda Türkiye baskıcı rejimine uygun

aktörü Erdoğan şahsında bulmuştur. Emperyalist efendileriyle arada bir sürtüşse de, biatını her şekilde gösterdiği bir yerde, kendi tabanına yönelik kimi efelenmelerine göz yumulan Erdoğan gerçekliği söz konusudur. Ancak bunun da sınırları olduğu 15 Temmuz darbe girişimi ile birlikte kendisine hatırlatılmış oldu.

İktidarda kalmaya bir anlamda mecbur olan Erdoğan ve AKP'si, büyük oyunda son sözü kimin söylediğini bildiklerinden başkanlık sisteminin propagandasını "istikrar" ve "güç" vurgularıyla yapmakta, koalisyon tercihinin bunu zayıflatacağını söylemektedirler.

Bu koalisyon tehdidinin arkasında Erdoğan için oldukça somut bir kaygı vardır. Öncelikle 7 Haziran seçim sonuçları tek başına hükümet olamama risklerini göstermiş oldu. Ancak bundan da öte bu sonucun emperyalist efendilerde ve büyük sermayede yarattığı olumlu beklentiye: AKP-CHP işbirliğine dayalı koalisyon! Oysa böyle bir koalisyon kendisi için hayat-memat meselesi olduğundan, Erdoğan'ın buna niyetli olmadığını oldukça kanlı ve kirli bir şekilde görmüş olduk. Kürt halkına yönelik başlattığı kirli savaş konseptiyle 1 Kasım'da tekrar ettirdiği seçimde istediğini elde eden Er-

doğan için bu, farklı sorunları berberinde getiren bir "geçici" çözümdü. Zira Türkiye, 15 Temmuz darbe girişimi ile de iyice açığa çıktığı üzere ciddi bir rejim ve devlet krizi içindedir. Sistemin işleyişinden gelen yapısal çelişkilerle sürekli büyüyen bir kriz...

Bu tabloda başkanlık modeli bir çıkış arayışı olarak gündeme getirilmektedir. Kuşkusuz pek çok hesapla birlikte piyasaya sürülmektedir. Ancak bu nafile bir çabadır. Ortadaki gerçek şudur ki; kapitalist sistemin gemisi su almaktadır. Rejim ve devlet krizini yönetmeye başkanlık sistemi bir sihirli formül olmayacaktır.

Ancak ağırlaşan kriz dinamikleri ile boğuşan Türkiye'nin içeride ve dışarıda emperyalist güçlere ve sermayeye hizmete devam edebilmesi için, sistem içinde böylesi arayışlar devam edecektir. Bu geminin tüm yükünü çeken, en alttakiler, yani işçi ve emekçiler için sömürü, baskı ve yoksulluk ise değişmeyecektir. Bu nedenle işçi ve emekçilerin önündeki gerçek seçenek kriz içindeki sisteme model aramak değil, düzeni tümünden yıkmayı hedefleyen bir mücadele içerisine girmektir.

“Yeni cumhuriyet” sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır

“Birinci”, “ikinci” derken, şimdi de “Üçüncü cumhuriyet” tartışmaları başlatıldı. Bu yönlü tartışmayı ilk önce, “Artık restore edilecek bir cumhuriyet yok” başlıklı yazısı ile Merdan Yanardağ başlattı. Onu, “Bir 29 Ekim yazısı: Yeni bir Cumhuriyet için ayağa kalk!” başlıklı makalesi ile Türkiye Komünist Hareketi Merkez Komitesi üyesi Kurtuluş Kılıçer izledi.

Merdan yanardağ “Artık restore edilecek bir cumhuriyet yok” diyor ve geline yerde “devrimci cumhuriyet” için mücadelenin gerekliliğinin altını çiziyor. Kurtuluş Kılıçer ise, 14 yıllık AKP iktidarının önemli yapısal dönüşümler yaptığını ileri sürüyor ve ekliyor; “Geçmiş geri gelmeyecek, gerek Türkiye’nin bu dönüşümü gerekse uluslararası gelişmeler Türkiye’nin bir daha 1923 paradigmalarının aynı şekilde geçerli olduğu bir devlet ve rejime sahip olamayacağını objektif olarak ortaya koymaktadır.” Kuşkusuz burada durmuyorlar. Merdan Yanardağ “Devrimci cumhuriyet”, Kılıçer ise “Emekçilerin laik cumhuriyeti” olarak kodlayıp, “Yeni bir cumhuriyeti” hedef olarak gösteriyor. İkisi de “Yeni bir cumhuriyet için ayağa kalk” çağrısı yapıyor.

Kurtuluş Kılıçer, “sadece geçmiş değerlerin korunmasına yönelik gösterilecek dirençlerle değil, geçmişe duyulan nostaljiyi gündeme getirerek değil, aynı zamanda yeni bir şiar, hedef, talep ve misyon oluşturarak geleceğimizi kurabiliriz” diyor ve ekliyor; “AKP rejimi, gerici rejim – ne dersek diyelim- karşısına yeni değerler ve nitelikler ortaya konmak zorundadır.” Ve “Yeni bir cumhuriyetin değerleri ise, emekçilerin laik cumhuriyetinden başka bir şey değildir” vurgusunu yapıyor.

Ve nihayet, “Bize yeni ‘Ekimler’ gerek. Ekim Devrimi’nin ve 29 Ekim’in yıl dönümünde ‘Yeni bir Cumhuriyet’ için kollar sıvanmalıdır” diyerek sözlerini bağlıyor.

DEĞİŞEN KOŞULLAR, DEĞİŞEN ARGÜMANLAR, DEĞİŞMEYEN ÇİZGİ

Dikkate değer olan, bu tartışmanın taraflarının tarihsel süreç içinde çok şeyin değiştiğini, cumhuriyetin de bundan nasibini aldığını, iyiden iyiye aşındığını, daha doğru bir ifade ile tarihsel olarak aşıldığını, geçmişin kimi kazanımları ile sınırlı bir program ve mücadelenin artık çok yetersiz olduğunu, dolayısıyla, yeni bir program ve hedefin, buna uygun yeni mücadele yol, yöntem ve biçimlerinin zorunlu olduğunu kabul etmesidir.

‘60’lı yıllarda tersi bir durum vardı.

‘60’lı yıllarda kemalizmin sol hareket üzerindeki etisinin dolaysız sonucu olarak tartışmalar oldukça geriye döndü. YÖN dergisi ve Doğan Avcıoğlu’nun çabası ile Kemalizm ve Kemalist cumhuriyet o günün koşullarında yeniden bir yorum tabi tutulmaktaydı. Bu bakımdan, şüphesiz ki, bugünkü dünya ve Türkiye koşullarının ve inkar edilemez gerçeklerin kesin ve kararlı biçimde kendisini dayatması ile güncel tartışmalar bir nebze bir ilerilik taşıyor. Ama hepsi bu!

Örneğin Ekim Devrimi’nden ve değerlerinden söz ediliyor. “Bize yeni ‘Ekimler’ gerek” deniyor. Bunlar bir parça çekici de oluyor. Ne var ki, ortaya atılan tüm bu argümanlar muhatapları adına devrimci bir ideolojik-sınıfsal içerikten yoksundur. Hâlâ en temel sorun olarak devrim ve iktidar sorunu konularında sınıfsal bir netlik yok. Her şey bir yana “Emekçilerin laik cumhuriyeti” şiarı ve hedefi bunun somut bir ifadesidir.

En yalın ve en açık bir anlatımla, koşullar değişmiştir, gerekçeler farklılaşmış, argümanlar yenilenmiştir ama, hâlâ bakış aynı bakıştır. Programları hâlâ orta sınıf aydınlarının ufkı ile sınırlı olarak durmaktadır. Düzeni cepheden karşısına

alan ve onu yıkmayı hedefleyen, buna uygun yol, yöntem ve mücadele biçimlerini esas alan bir çizgiden yoksunluk var.

Bu tartışmanın elbette bir nesnel zemini var. 1920’lerden bugüne tarihsel süreç içinde yaşananlar ve bugün gelinen yer çok şeyi geride bırakmıştır. Yeni şeyler söylemek artık zorunlu hale gelmiştir.

En başta laiklik olmak üzere tarihsel kazanımlar konusunda, bu kazanımların toplam ifadesi olarak cumhuriyet konusunda bir duyarlılık göstermek anlaşılır bir şeydir. Bu meşrudur da. Toplumun önemli bir kesiminde bunun bir karşılığı da bulunmaktadır. Ancak, eninde sonunda ortaya konan bu duyarlılık bir orta sınıf duyarlılığıdır. Orta sınıf duyarlılığı ise asla ve asla bugünün Türkiye’sinin yakıcı sorunlarının çözüm gücü olamaz. Orta sınıf duyarlılığı ile bir yere gidilemez, bu duyarlılığa yaslanılarak Dinci-gerici AKP iktidarı geriletilemez.

Bir kez daha, “Bugünün Türkiye’sinde mevcut gerici dengeleri altüst edecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla

olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır.” (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

BURJUVA CUMHURİYETİN ALTERNATİFİ, SOSYALİST İŞÇİ-EMEKÇİ CUMHURİYETİDİR

Dinci-gerici AKP’nin geline yerde ulusal cumhuriyet ve kazanımlarından pek bir eser bırakmadığı ve adım adım kendi siyasal düzenini kurduğu ya da kurmaya başladığı doğrudur. Ancak nihayetinde; “AKP’nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetin bugün vardığı yerdir. Bundan dolayıdır ki, AKP’ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çözüm süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.” (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Bu ise, merkezinde işçi sınıfının olduğu bir proleter sosyalist devrimle mümkündür. O halde, yeni Ekimler için ileri!

Direniş kendi yolunu açar elbet

Sermaye devletin basına yönelik saldırıları yeni bir düzeye ulaştı. OHAL'i fırsata çeviren devlet, gazetecilere dava açma/tutuklama, gazete ve internet sitelerinin yayını engelleme saldırılarının ardından, gazete, TV ve haber ajanslarının bürolarına mühür vurmaya başladı. Bunun son örnekleri içerisinde Dicle Haber Ajansı'nın (DİHA) da olduğu Kürt basın bürolarının gece yarısı mühürlenmesi, izleyen günde de Cumhuriyet gazetesi yazarlarının gözaltına alınması ve gazete hakkında soruşturma yürütülmesi oldu.

SAVAŞ VE YIKIM POLİTİKALARININ YOLU DÜZENLİYOR

Sermaye devleti içeride ve dışarıda sürdürdüğü savaş ve saldırganlık politikaları ile sosyal yıkım saldırılarını herhangi bir engelle karşılamaksızın hayata geçirebilmek için zemini düzlüyor. Burjuva muhalefet de dahil, her türlü muhalif sesi susturmak için dizginsiz bir baskı ve zorbalık uyguluyor. Tam da bu nedenle basını hedefe alıyor. Zira basını susturmak, savaş politikalarına ve sosyal yıkım saldırılarına karşı yükselecek aykırı sesleri bastırmak anlamına geliyor. Zira bu yolla işçi ve emekçilerin sermaye devletin kirli ve kanlı yüzünü görmesi engellenecek, savaş ve yıkım politikalarına yedeklenmesi kolaylaştırılacaktır.

Demagoji, dezenformasyon ve manipülasyonda ustalaşan dinci gericiliğin burada özel bir rolü ve çıkarı var elbette. İktidar dümenini elinde tutan dinci gericilik, bir yandan devlet politikasını sorunsuzca hayata geçirmeye çabalarken, bir yandan da toplumun dinci-gerici ek-

sende dönüştürülmesi ve iktidar gücünü koruma arzusu kapsamında kadrolaşabilmesi için çaba harcıyor. Bunları yaparken de ilerici-muhafazakar basını susturmaya, havuz medyasını egemen kılmaya çalışıyor.

ÖZGÜR BASIN KENDİ YOLUNU AÇIYOR

Sermaye devletin ve dümenindeki dinci iktidarın tüm saldırılarına karşı, özgür basın yeni/yaratıcı yol ve yöntemlerle yayınına devam ediyor. Her imkanı, yayın akışını sürdürmenin aracına çeviriyor. Kapatılan internet sitelerinin yayına devam etmesi, sosyal medyanın etkin kullanımı, internet üzerinden canlı yayın yapılması, bulunulan her mekanın yayın bürosuna çevrilmesi vb. yöntemler son saldırılar karşısında öne çıkan uygulamalar oldu.

Burada özellikle dikkat çekilmesi gereken bir nokta daha var: Dayanışma. Saldırıların hedefi olan ilerici-muhafazakar basın arasında gösterilen dayanışma, gerici saldırı dalgasının yarattığı tahribatın bir nebze olsun azaltılması, saldırının hedefine çakılan basın kurumunun yükünün hafifletilmesi, en önemlisi de saldırıların sessiz sedasız hayata geçirilmesinin engellenerek işçi ve emekçilerin gündemine taşınması olanağı sağlıyor. Dayanışma ne kadar güçlenirse, saldırıların etkisinin de o denli azaltılacağı açık.

Bir noktanın daha altını çizmekte fayda var. Devrimci ve ilerici basın, her dönem devlet zorbalığının hedefi olmuş, katletme de dahil türlü saldırılara maruz kalmıştır. Saldırıların karşısında gösterilen irade, bugün özgür basın geleneğini yaratmıştır. Son saldırıların açığa çıkardıkları, bu geleneğin gücünü ve etki alanını

bir kez daha göstermektedir. Hatırlanırsa, Gülen Cemaati'nin sesi olan Zaman gazetesine kayyım atandığında gazete binası önünde toplananlar bile bu direnme geleneğini istismar ederek "Özgür basın susturulamaz!" sloganını atmışlardı. Bugün de burjuva muhalefeti temsil eden, esasında burjuva kliklerden birinin sesi olan gazete ve televizyonlar bile özgür basının direnme geleneğinin etkisiyle kendisine "özgür basın" yakıştırmasını yapmaktadırlar.

İşte dünden bugüne saldırılar karşısında ortaya konan direnişle yaratılan özgür basın geleneği, her türlü muhalif sesin bugün dinci-gerici iktidar karşısında tutunacağı ve çıkış umudu arayacağı bir dal olmuştur.

HER ALANDA DAYANIŞMA, DAHA ÇOK SAHİPLENME

Basına yönelik saldırıların boşa düşürülmesi için mesleki anlamda yürütülen dayanışma, yayın faaliyetinin sürdürülmesi konusunda gösterilen irade ve yaratıcılık oldukça önemlidir. Buradaki dayanışma ve irade daha da güçlendirilmelidir. Ancak saldırıyı gerçek anlamda boşa düşürmek, emekçilerin ilerici-muhafazakar basını sahiplenmesi ile mümkün olabilir. İşçi ve emekçiler, esasında kendilerine yönelik olarak hayata geçirilen saldırılar karşısında ilerici-muhafazakar basının yanında durmalıdır. Güncel bir sorumluluk olarak, hayata geçirilen haber nöbetlerine katılmalı, dayanışma ziyaretlerinde bulunmalı, canlı yayın vb. konularda her türlü imkanını seferber etmeli, özgür basının sesinin yayılması konusunda pratik bir çaba içerisinde olmalıdır.

Cumhuriyet gazetesine operasyon

31 Ekim günü Cumhuriyet gazetesinin genel yayın yönetmeni, yazarları ve icra kurulu başkanının evleri basıldı. Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu ile Cumhuriyet Vakfı Yönetim Kurulu üyesi ve gazetenin yazarları Güray Öz, Aydın Engin, Hakan Kara ve Hikmet Çetinkaya gözaltına alındı. Yazarların evlerinde arama yapıldığı bildirildi. İcra Kurulu Başkanı Akın Atalay ise yurtdışında olduğu için hakkında gözaltı kararı verildi.

AYRINTILAR ÖNCE YANDAŞ BASINDA; "GİZLİLİK KARARI" VAR

Cumhuriyet gazetesine yönelik operasyonun ayrıntıları ise yandaş basın tarafından açıklandı. Yandaş basından Sabah gazetesinin haberine göre, Cumhuriyet Gazetesi hakkında "FETÖ ve PKK adına faaliyette bulunmak" suçlamasıyla operasyon başlatıldı. Haberde "İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nca gazete yöneticisi 13 isim hakkında gözaltı kararı verildi. Dosyadaki toplam şüpheli sayısının 15 olduğu Orhan Erinc'in yaşlı olması sebebiyle sadece evinde arama yapılacağı, Can Dündar'ın ise yurtdışında firari olduğu bilindiğinden hakkında yakalama kararı çıkarıldığı belirtildi" denildi. Ayrıca gazetenin gözaltındaki yazı işleri müdürü ve yazarlarına, beş gün boyunca avukat görüşü yaptırmama kararı verildi. Öte yandan Cumhuriyet Başsavcılığı'nın yürüttüğü soruşturmada "gizlilik kararı" olduğu basına yansırken, kararın 30 Ekim tarihli olması dikkat çekti.

Gözaltıların ardından Cumhuriyet okurları, basın meslek örgütleri ve sendikalar gazetenin Şişli'deki binası önünde eylemler yaptı, gece boyunca gazete binasında nöbet eylemi gerçekleştirildi. Eylemlere tutuklu gazeteciler Aslı Erdoğan ve Necmiye Alpay da destek mesajı gönderdi.

Cumhuriyet Gazetesi baskını ve CHP'nin ikiyeüzlülüğü

Cumhuriyet gazetesinin sahibi Cumhuriyet Vakfıdır. Gazetenin yönetimini de bu vakıf belirler. Bunun için belirli aralıklarla vakıf üyelerince seçimler yapılır. 2 Nisan 2013 yılında Cumhuriyet Vakfı olağan seçimine gidiyor ve gazetenin başına yeni bir yönetim seçiliyor. Bu seçime Mustafa Balbay ve Alev Coşkun itiraz ediyor.

Mustafa Balbay ve Alev Coşkun kimdir? Seçime neden itiraz etmişlerdir? Cumhuriyet gazetesine dönük operasyonun bu itirazla nasıl bir ilgisi vardır?

Mustafa Balbay daha önce Cumhuriyet gazetesi yöneticiliği ve yazarlığı yapmıştır. Ergenekon davasından hapis yatmıştır. Çıkınca da CHP tarafından milletvekilliği verilmiştir. Hâlihazırda İzmir CHP milletvekilidir.

Alev Coşkun, TBMM 1961 darbe anayasası kurucu meclisi üyesidir. 1973-1980 yılları arasında iki dönem CHP İzmir milletvekilliği yapmıştır. 1978-1980 yılları arasında Turizm ve Tanıtma Bakanlığı yapmıştır. Cumhuriyet gazetesi içerisinde ise 1992 yılından itibaren yönetim kurulu başkanlığı da dahil çeşitli kademelerde görev yapmıştır.

Mustafa Balbay ve Alev Coşkun Cumhuriyet Vakfı'nın 2 Nisan 2013 yılında gerçekleştirdiği seçimlere "seçimde usulsüzlük" gerekçesiyle itiraz etmişlerdir. Özellikle Mustafa Balbay basına çeşitli aralıklarla verdiği demeçlerle Cumhuriyet gazetesinin "FETÖ'cü" ve "Kürtçü" bir yayın çizgisine geçtiğini,

Cumhuriyet gazetesini yönetiminin "FETÖ" ile ilişki halinde olduğunu belirten açıklamalarda bulunmuştur. Mustafa Balbay'ın AKP yandaşlığı ile bilinen BUGÜN gazetesine verdiği demeçler bu açıklamalara en net örneklerdendir. Bu demeçlerde Mustafa Balbay Cumhuriyet gazetesinden kovulmasının nedenini "FETÖ'yü eleştirmek" olarak ifade ediyor. Bir başka AKP gazetesi olan SABAH gazetesine konuşan Mustafa Balbay, "Cumhuriyet gazetesini FETÖ mü finanse ediyor?" diyor.

Yani CHP'li Mustafa Balbay ve Alev Coşkun havuz medyasının "Cumhuriyet

gazetesi FETÖ ile ilişki içinde" iddialarını güçlendirir bir biçimde, hem 2 Nisan 2013 seçimlerine itiraz ediyorlar hem de söylemleriyle AKP'nin Cumhuriyet gazetesinde yaratmaya çalıştığı algı operasyonunun başrollerini üstleniyorlar.

Numan Kurtulmuş, "Operasyonlar Cumhuriyet gazetesine değil vakfına yöneliktir", diyerek saldırıyı gerekçelendiriyor. Operasyonların dayanak noktasının 2 Nisan 2013 seçimlerine yönelik "usulsüzlük iddiası" olduğu belirtiliyor. Üzerine de -zeminini AKP medyası ve

CHP'li milletvekilleri Mustafa Balbay ile Alev Coşkun'un döşediği- "terör destekçisi Cumhuriyet" sosu ekleniyor.

Ama bugün bakıyoruz Cumhuriyet gazetesine en çok sahip çıkıyormuş gibi görünen siyasal parti CHP oluyor. AKP medyası hep bir ağızdan Cumhuriyet'e kayyım atanmasın, Gazete "gerçek sahiplerine", Mustafa Balbay ve Alev Coşkun'a emanet edilsin çizgisindeler.

Şüphesiz CHP'nin beklentisi de budur. Bir yandan da operasyona dönük oluşabilecek toplumsal tepkileri eritmek, düzen tarafından ona "soldan" verilmiş tarihsel bir roldür. O, her zaman olduğu gibi bu rolünü oynayabilmek adına Cumhuriyet gazetesinin önünde olacaktır.

Cumhuriyet gazetesi ne kadar özgür basındır bu ayrı bir tartışma. Ama emekçiler için basın ve ifade özgürlüğü hakları en temel demokratik taleplerin başında gelmelidir. Cumhuriyet gazetesine dönük saldırılara karşı olmak onun yayın politikasının sahiplenilmesi demek değildir. Cumhuriyet gazetesi en iyi niyetli ifadeyle sol-liberal çizgide yayın yapan bir gazetedir. Yayın anlayışı burjuva ideolojisinin bir parçasıdır. Ancak gazetecilik ve habercilik hakkını savunmak, ifade özgürlüğünü savunmak demokratik görevlerdir. Bu eksenle yaşanan saldırıları teşhir konusu ederek, "Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü" şiarıyla mücadele çağrısı yükseltilmelidir.

DİHA-JINHA: Buradayız, gitmeyeceğiz!

Jin Haber Ajansı (JINHA) ve Dicle Haber Ajansı (DİHA) çalışanları, KHK kararı ile ajanslarının kapatılmasına karşı 31 Ekim'de basın toplantısı düzenledi. İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında; kapatma saldırısına karşı özgür basın mücadelesinin sürdü-rüleceği vurgulandı.

Toplantıda ETHA Editörü Arzu Demir gerici iktidarın basına yönelik saldırılarına ve polis baskınlarına değinerek "Biz bu gazetecilik faaliyetini özgür basın çalışanları olarak devam ettireceğiz" dedi.

"BURADAYIZ GİTMEMEĞİZ, HABER YAPMAYA DEVAM EDECEĞİZ!"

Kapatma saldırısıyla karşılaşan ajanslar adına ortak açıklamayı JINHA muhabiri Rojda Ulus okudu.

AKP'nin basına yönelik saldırılarla "sizi öldürdüm, katlettim, şimdi de bunu duyurmanızı engelliyorum" mesajı verdiğini ifade eden Ulus, bundan önceki saldırılarda olduğu gibi yılmadıklarını, yılmayacaklarını vurguladı. Kürt basınının ve muhalif basının hedefte olduğunu belirten Ulus açıklamaya şu ifadelerle devam etti: "Dağıtımcısından, muhabirine yıllardır baskı ve inkarcı politikalarla mücadele eden muhalif basın çalışanları olarak AKP hükümetinin inkarcı politikalarını ilk günden beri yansıttık. Hakikatleri yazmaya ve halka ulaştırmaya devam edeceğiz."

Okurlara haber alma haklarına sahip çıkma ve dayanışma çağrısı yapılan açıklama, "Buradayız, gitmeyeceğiz! Haber yapmaya devam edeceğiz" sözleriyle sonlandırıldı.

"GERÇEKLERİ ASLA KARANLIKTAKI BIRAKMAYACAĞIZ!"

DİHA'nın Diyarbakır'da bulunan merkez bürosunun mühürlendiğini hatırlatan DİHA Haber Müdürü Zuhal Atlan ise, 9 muhabirlerinin hâlâ tutuklu olduğunu ve sitelerinin 48 kez erişime engellendiğini hatırlattı. '90'larda basına yönelik saldırılarla büyüldüklerini ifade eden Atlan "Ya da '90'larda devletin vahşi katliamlarına tanıklık ettik. Ona rağmen bizim arkadaşlarımız kelle koltukta çalıştı. Asla taviz vermeyerek yine yayınlarını sürdürdüler" dedi.

Atlan, konuşmasını şu ifadelerle sonlandırdı: "Söz veriyoruz ne olursa olsun gerçeklerden asla taviz vermeyeceğiz, gerçekleri karanlıkta bırakmayacağız. Bizim arkamızda 70'ten fazla basın şehidimiz var. Biz Kürtlerin, Alevilerin, kadınların tüm ezilenlerin sesi olmaya devam edeceğiz. Daha önce geri adım atmamızı

zı bekleyenler gitti ama biz buradayız. Söz veriyoruz halkımıza gerçekleri ulaştırmaya devam edeceğiz. Söz veriyoruz, gerçekleri asla karanlıkta bırakmayacağız."

"GAZETECİLER ACILARIN HABERLERİNİ YAPIYOR"

JINHA Haber Müdür Mekiye Gönenç ise '80'li ve '90'lı yıllarda olduğu gibi bugün de gazetecilerin acıların haberlerini yaptıklarını ifade etti. JINHA olarak katliam saldırılarının yaşandığı Şırnak'ta, Cizre'de, Nusaybin'de kadınların ve halkın sesi olduklarını ve bu nedenle saldırılarla karşılaştıklarını ifade etti. Gönenç şöyle devam etti: "JINHA dün kapatılarak aslında kadınların sesi susturulmaya çalışıyor. Bizim için mekan çok önemli değil, mekanımız kapatılmış olabilir. Sokakta oturur gündemimizi alır, yolumuza devam ederiz."

Darağacının gölgesinde kalan gerçekler

Vaktiyle seçim zamanlarında cebinde iple dolaşıp, miting meydanlarındaki kürsülerden ip sallayıp idam çağrıları yapan Devlet Bahçeli'nin yerini şimdi Tayyip Erdoğan almış durumda. İdam ipini elinde değil ama dilinde taşıyan Erdoğan'ın Bahçeli'ye neden "devlet adamlığı" övgüsünü yaptığı buradan da anlaşılıyor. "Devlet adamı" olmak bu olsa gerek. İstediginde şöyle sallandırıcaksın idam ipini ki "devlet adamı" desinler.

Darbe girişiminin ardından diline dolanan idam ipini birilerinin boynuna dolamadan rahat edemeyeceği hissini uyandıran Erdoğan'ın bu idam severliği nerden geliyor. Oysa ühkümet oldukları ilk yıllarda idama karşı çıkan, hayır diyen kendisi ve AKP değil miydi? Keza 12 Eylül'de idam edilenleri çeşitli vesilelerle anarak gözyaşı döken de oydu. Şimdi ise başarısız darbecileri asmaktan bahsediyor. Fakat yaşadığımız ülke gerçekliğinde idam sehpalarının asıl kimler için kurulduğu çok iyi biliniyor. Sokakta herhangi bir insana "idam deyince aklınıza ne geliyor" diye sorulsa muhakkak ki ilk önce

Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in adlarını söyleyecek, arkasından da 12 Eylül diyecektir. Ve yine ilk akla gelen yaşı büyütülerek asılan Erdal Eren olacaktır.

Kuşkusuz sermaye devleti kendi piyonlarını, tetikçilerini de asmıştır kimi zaman. Sömürücü devletin bekası için sadece tetikçiler değil, vaktiyle emperyalizme en çok hizmet eden, işbirlikçi yerli sermayenin gelişimi için elinden geleni yapan başbakan bile asılmıştır. Yine yetmişli yıllarda devrimcilerin, aydınların, grevci işçilerin, öğrencilerin üzerine sokaklarda kurşun sıkırılan faşistler de 12 Eylül'de idam edilmişlerdi. Darbeci-Amerikancı faşist Evren'in "hakkaniyet" dediği bu günlerde faşist tetikçilerin boynuna idam ilmiği geçirilirken, Türkeş "biz içerdeyiz ama fikirlerimiz iktidarda" diyordu.

Kuşkusuz olası bir durumda yine bu düzen için en az AKP kadar hizmet vermiş, kirli ve kanlı işler tezgâhlanmış başarısız darbecilerden de asılanlar olabilir. Ne de olsa onlar da basit bir piyondur. Fakat idam ipi asıl olarak bu ülkedeki devrimci, demokrat muhalefetin, Kürtle-

rin, Alevilerin, işçi sınıfının ve emekçilerin boynuna geçirilecektir. Nasıl ki OHAL sadece darbe girişiminde bulunanlara karşı hayata geçirilmemişse, Kanun Hükümünde Kararnameler ile tüm muhalefet unsurları devlet teröründen nasibini alıyorsa, olası bir idam ile de en çok bedeli yine bu kesimler ödeyecektir. Zaten idam yasası darağacında olmasa da sokak ortasında fiilen yürürlüktedir. İnfazlar idam ipiyle değil kurşunlarla yapılmaktadır.

Olası bir düzenleme ile idam yasal olarak uygulanmaya başladığında, toplumu iki türlü bedel beklemektedir. Birincisi, inandıkları haklı dava için idamı göze alanların onurlu duruşlarıyla ölmeden önce son sloganlarını cellâtların yüzüne haykırırken canlarıyla ödeyecekleri bedeldir. Onlar gururla hatırlanacaklardır. İkincisi ise idam yasası çıksın ya da çıkmamasın, bu tartışmalar sürerken geleceğine yönelik sosyal yıkım saldırılarına uğrayan işçi ve emekçilerin kaybedecekleridir.

OHAL'de basın durumu: 170 kapatma, 2500 işsiz gazeteci

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC), son olarak 29 Ekim'de yayınlanan KHK ile birlikte basına yönelik saldırıların bilançosunu ortaya koydu. TGC adına yapılan açıklamada; Cumhuriyet gazetesine yönelik saldırı ile birlikte 29 Ekim'deki kararname ile Özgür Gündem, DİHA, JİNHA, Azadiya Welat ve Evrensel Kültür'ün de aralarında olduğu 10 gazete,

iki haber ajansı ve üç derginin kapatılması kınandı.

Açıklamada, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile birlikte kapatılan gazete, dergi, TV ve ajans sayısının 170'e çıktığı belirtildi. Sürekli ve sarı basın kartı iptal edilen gazeteci sayısının 777'ye çıktığı, şu anda 105 gazetecinin tutuklu olduğu ve 15 Temmuz'un

ardından gerçekleştirilen kapatma saldırılarıyla birlikte 2500'ün üzerinde gazetecinin işsiz kaldığı da açıklamada yer aldı.

Açıklamada ayrıca, son yıllarda ise 10 bini aşkın gazetecinin yani her üç gazeteciden birinin işsiz kaldığı belirtilerek basına yönelik saldırıların son bulması istendi.

Yeni KHK'lar yayınlandı

29 Ekim günü yayınlanan KHK ile birlikte aralarında Dicle Haber Ajansı (DİHA), Jin Haber Ajansı (JİNHA), Azadiya Welat gazetesi, Evrensel Kültür, Tiroj ve Özgürlük Dünyası dergilerinin de aralarında olduğu birçok basın kurumu kapatıldı.

REKTÖRLER CUMHURBAŞKANI TARAFINDAN ATANACAK

Yine üniversite bileşenlerine söz hakkı tanımayan rektörlük seçimleri ise tamamen kaldırılarak rektörlerin cumhurbaşkanı tarafından atanması usulü getirildi. Resmi Gazete'de yayınlanan KHK'da şunlar söylendi:

"Devlet üniversitelerinde rektör Yükseköğretim Kurulu tarafından önerilecek, profesör olarak en az üç yıl görev yapmış üç aday arasından Cumhurbaşkanınca atanır. Bir aylık sürede önerilenlerden birisinin atanmaması ve Yükseköğretim Kurulu tarafından, iki hafta içinde yeni adaylar gösterilmemesi halinde Cumhurbaşkanınca doğrudan atama yapılır."

KÜRT İLLERİNDE YÜZLERCE ÖĞRETMEN İHRAÇ EDİLDİ

Kamu emekçilerine dönük saldırıların da yer aldığı KHK ile 1267 akademisyen ihraç edildi. Kürt illerinde daha önce açığa alınan toplam 528 öğretmen ihraç edildi. Eğitim Sen Diyarbakır Şubesi, kentte ihraç edilen 100 öğretmenin neredeyse tamamının son 2 aylık süreçte gözaltına alınmaları olduğunu kaydetti.

KHK ile TBMM, Yargıtay ve Sayıştay'da da işten atılmalar olurken, mecliste işten atılan 32 kişiden 10'u HDP Grup Danışmanı.

AZADIYA WELAT VE JİNHA'YA POLİS BASKINI

Kapatılan Azadiya Welat gazetesinin Diyarbakır Bağlar'daki bürosu polis ve maliye ekipleri tarafından basılarak mühürlendi. JİNHA'nın Diyarbakır'da bulunan merkezinin de kapıları kırıldı, içeride yapılan arama ardından büronun kapı kilitleri değiştirilerek ajans yetkililerine tebligat yapılmadan mühürlendi. DİHA'nın Ankara, Çukurova, Diyarbakır ve Ağrı'daki büroları polis tarafından basıldı.

Amed saldırısına karşı eylemler ve polis terörü

Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'nin basılmasına ve eşbaşkanlar Gültan Kışanak ile Fırat Anlı'nın gözaltına alınmasına karşı eylemler ve polisin saldırıları 30 Ekim'de de devam etti. Şişli Meydanı'nda yapılan eylemin ardından polis kitleye saldırdı. Gebze'de ise HDP binası önünde yapılmak istenen basın açıklaması polisin tehditleri ve engellemesiyle karşılaştı.

ŞİŞLİ'DE POLİS ABLUKASI VE DAYATMALARI

Şişli Meydanı'ndaki eylem öncesi polis alanı TOMA ve çevik kuvvetle abluka-ya aldı. Eylemde HDP, HDK, DBP İstanbul örgütlerinin imzasının yer aldığı "Amed irademizdir darbelere teslim etmeyeceğiz" yazılı pankart açılırken yaklaşık 300 kişilik kitle sloganlarla toplandı. Polis eylem boyunca yaptığı anonslarla basın

açıklamasının yapıp kitlenin sessizce dağılmasını dayattı.

POLİS DAĞILAN KİTLEYE SALDIRDI

HDK Eş Sözcüsü Gülistan Koçyiğit ve HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ'ın konuşmalarının ardından eylem sonlanırken Mecidiyeköy yönüne doğru dağılan kitleye polis "slogan atmayın" diyerek plastik mermilerle saldırdı. Çevik kuvvet Şişli Camii'nden Mecidiyeköy meydana kadar terör estirerek koşturdu.

GEBZE'DE BASIN AÇIKLAMASINA POLİS ENGELİ

HDP Gebze ilçe binasında bir araya gelen kitle ise basın açıklaması için dışarı çıktı. TOMA ve çevik kuvvetle binayı yoğun abluka altına alan polis dışarıda

basın açıklamasına izin verilmeyeceği dayatmasında bulundu. Polisle yapılan tartışmaların ardından sloganlarla bekleyen kitle basın açıklaması için HDP ilçe binasına geri döndü ve basın açıklaması binada gerçekleştirildi. Açıklamada AKP'nin seçilmişlere, özgür basına ve emekçilere karşı baskıcı, yasakçı politikalarına karşı eşitlik ve adalet için zulme karşı direniş vurgusu yapıldı.

Gebze'de yaşanan abluhanın bir benzeri de Darıca ve Dilovası'nda yaşandı. Basın açıklaması için bir araya gelmeye çalışan kitleyi sürekli terörize eden, baskı ve dayatmalarda bulunan polis Darıca'daki HDP binasını da ablukaya aldı. Daha sonra kitleye saldıran polis 25 kişiyi darp ederek gözaltına aldı. Polis saldırısında bir çok kişi yaralanırken, HDP ilçe binası da polisler tarafından talan edildi.

Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'ne kayyım atandı

Sermaye devleti Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'ne kayyım atadı. Geçtiğimiz hafta Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Eşbaşkanları Gültan Kışanak ve Fırat Anlı polis tarafından gözaltına alınmıştı. Kışanak ve Anlı'nın gözaltına alındığı saatlerde polis, Büyükşehir Belediyesi'ni TOMA ve çevik kuvvet ile abluka altına almış, daha sonra Belediye binasına yönelik baskın gerçekleştirmişti. 5 gün gözaltında tutulun Kışanak ve Anlı, 30 Ekim'de çıkartıldıkları mahkeme tarafından "terör örgütüne üye" oldukları iddia edilerek tutuklanmışlardı.

Tutuklama saldırısının ardından sermaye devleti 1 Kasım günü belediyeye kayyım atadı. Diyarbakır Büyükşehir Belediye'sine kayyım olarak Ankara Etimesgut Kaymakamı Cumali Atilla'nın atandığı belirtildi.

Belediye binasındaki polis ablukası sürerken, belediye çalışanları binaya kimlik kontrolünün ardından alınıyor.

Dersim'de OHAL boyunca eylem yasağı

Türk sermaye devletinin söz ve eylem özgürlüğüne yönelik saldırıları kapsamında son olarak Dersim'de "yasak" ilan edildi. Tunceli Valiliği tarafından 27 Ekim günü yapılan açıklamayla açık alanda, basın açıklaması dışındaki her türlü etkinlik OHAL süresince iptal edildi.

Açıklamada şu ifadeler yer aldı: "Basın açıklaması dışında açık alanlarda yapılacak toplantı, gösteri yürüyüşleri, oyun, temsil, stant durma, bildiri dağıtma, çadır kurma, oturma eylemi, konser ile birlikte 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu kapsamında düzenlenecek tüm etkinlikler ile 2559 sayılı Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu kapsamında düzenlenecek tüm etkinlikler OHAL süresince yasaklanmıştır."

Tutuklama terörü

Kürt halkına yönelik kirli savaşını, seçilmiş siyasetçilere yönelik gözaltılar ve tutuklama terörüyle tırmandıran Türk sermaye devleti saldırılarını farklı bir boyuta taşıdı. Son olarak gözaltına alınan Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi eşbaşkanları Fırat Anlı ve Gültan Kışanak ile KJA dönem sözcüsü Ayla Akat Ata 30 Ekim'de tutuklandı.

OHAL KHK'ları ile HDP ve DBP'li belediyeleri hedef alan sermaye devleti, son olarak da Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi eşbaşkanları Fırat Anlı ve Gültan Kışanak'ı gözaltına almıştı.

Günlerce avukat görüşü engellenen eşbaşkanlar 29 Ekim'de avukatlarıyla görüşükten sonra gözaltı işlemleri tamamlanarak ertesi gün savcılığa çıkarıldı. Savcılığın "örgüt üyeliği" iddiası ve tutuklama talebiyle mahkemeye sevk ettiği Anlı ve Kışanak tutuklandı.

26 Ekim günü eşbaşkanlar için Diyarbakır'da yapılan basın açıklamasında

polis saldırısında darp edilerek gözaltına alınan Ayla Akat Ata da 30 Ekim'de çıkarıldığı mahkemede "örgüt yöneticiliği" iddiasıyla tutuklandı. Eşbaşkanlar şahsında iradesine sahip çıkan Kürt halkı ülke çapında eylemlerini sürdürürken sermaye devleti eylemleri de hedef almış, polis pek çok yerde eylemlere azgınca saldırmıştı.

Demokrasi İçin Birlik Bildirgesi, demokrasi sorunu ve ötesi

H. Yağmur

CHP, HDP, SHP ve BDP eski milletvekilleri ile aydın, yazar ve sanatçılardan oluşan Demokrasi İçin Birlik Hareketi, Şişli Kent Kültür Merkezi'nde "Demokrasi İçin Birlik Buluşması" adlı bir toplantı düzenledi. Demokrasi İçin Birlik Hareketi içinde yer almayan EMEP de toplantıda yer aldı.

SONUÇ BİLDİRGESİNDE ORTAYA KONAN GERÇEKLER VE ÇÖZÜME DAİR BELİRSİZLİKLER!

Sonuç bildirgesinde OHAL ve KHK'ların "tek adam yönetimini" meşrulaştırmak için kullanıldığı, bu nedenle ortaya mağduriyetler çıktığı tespiti yer aldı. Gerçekten de, OHAL uygulamasının başlamasıyla birlikte yayınlanan KHK'larla binlerce kamu emekçisi işinden ekmeğinden oldu. Gözaltı ve tutuklamalar ayyuku çıktı. Demokratik haklar tümüyle rafa kaldırıldı.

Darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı, iktidarını tahkim etmek için harekete geçti. Bunun en somut örneği Barış İçin Akademisyenler İnisiyatifi'ne yönelik baskılardı. Keza binlerce kamu emekçisinin açığa alınması, ihraç edilmesiydi.

AKP iktidarı, özellikle darbe girişimi sonrasında "barış", "demokrasi", "çözüm", "diyalog" gibi çağrıları ve kavramları "terör" faaliyetleri olarak kodlama yaklaşımında sınır tanımadı. Toplumsal muhalefetin ilerici, devrimci birey ve örgütlerine yönelik saldırılara hız verdi. Bunun en son örneği Diyarbakır Belediyesi eş başkanları Gülten Kışanak ve Fırat Anlı'nın gözaltına alınması oldu.

Bildirgede AKP iktidarının açıkça sendikal örgütlülüğü, temel hak ve özgürlükleri hedef aldığı gerçeğinin altı çizilmektedir. Muhafız sesleri susturmaya dayalı AKP iktidarının tutumuna karşı demokratik hak ve özgürlükler için mücadele görevine işaret edilmekte, kendi deyimleriyle "ölüm kalım" meselesi olarak görülmektedir. Yaşanan baskılara karşı da mücadele edileceği vurgulanmaktadır.

Demokrasi İçin Birlik Bildirgesi'nde baskı ve sansür kısıncındaki emeğin toplumsal kesimlerinin sorunlarının ayrıntılı bir dökümü yapılmaktadır. Sorunların kaynağı ise AKP iktidarı olarak tanımlanmaktadır. Kürt sorunu başta olmak üzere demokratik içerikteki sorunların çözümü için demokratik birlik çağrısı yapılmaktadır. Demokratik hak ve özgürlükler sorununu üreten düzen, düzene egemen

olan sınıf üzerine tek bir kelime edilmekte, demokrasi sorunu sınıfsal temelden kopuk, reformcu bir yaklaşımla ele alınmaktadır.

Türkiye'de demokrasi sorunu, bağımsızlık sorunu, ulusal sorun, kadın sorunu ve benzeri burjuva demokratik sorunların çözülmemesinin sınıfsal bir arka planı var. Kapitalist Türkiye'de demokrasi sorunu burjuva sınıf iktidarının eseridir. Ulusal sorun, kadın sorunu, bağımsızlık sorunu vb.'nin iç dayanağı burjuva sınıf iktidarındır.

Sorunu kaynağında tespit etmeyen, sorunun kalıcı çözümünü toplumsal devrime bağlamayan bir politik yaklaşımla reformist açılımların bile gerçekleştirilemeyeceği aşikardır. Demokrasi İçin Birlik Platformu'nun temel açmazı tam da budur.

Burjuva sınıf devleti Kürt halkının on yıllardır süren mücadelesine rağmen Kürt sorununu reformist bir yaklaşımla çözme konusunda bile isteksiz davranmaktadır. Buna rağmen var olan düzenin reforme edilmesi ya da demokratikleştirilmesine dayalı stratejik bakış Kürt hareketi ve reformist siyasal akım ve örgütlerin ortak tutumu olarak öne çıkmaktadır.

Demokrasi İçin Birlik Bildirgesi ve onun arkasında duran siyasal anlayışlar, reformcu bakış açısıyla Kürt sorununa ve tüm demokratik sorunlara işaret etmekte, fakat bunların sınıfsal içeriğini ortaya koymaktan özenle kaçınmaktadır. Reformların-demokratik açılımların devrimci politik mücadelenin zorlayıcı

gücünün yan ürünü olarak ortaya çıktığı gerçeğine gözlerini kapamaktadırlar.

DEMOKRASİ SORUNUNUN KALICI ÇÖZÜMÜ İÇİN...

Türkiye'de *Demokrasi İçin Birlik Bildirgesi'nde* yer alan tüm toplumsal sorunların üretim merkezi, toplumsal, siyasal, demokratik tüm sorunların çözümünün önündeki engel burjuva sınıf iktidarındır. Sorunu kaynağında kurutmak isteyen bir birlik, objektif olarak toplumsal düzenin egemeni olan burjuva sınıf iktidarına karşı mücadele anlayışıyla hareket etmelidir.

Bildirgede en temel sorun, toplumsal sorunların çözümüne dair devrimci bir tutumun ortaya konmamış olmasıdır. Bugün bildirgede yer alan demokratik sorunların tümü burjuva aydınlar tarafından bile ifade edilmekte, AKP iktidarının baskıcı OHAL pratiği TUSİAD tarafından bile eleştiri konusu yapılabilmektedir. Keza bu kadarı, demokrasi söylemleri düzeni aşamayan tüm politik akımlar tarafından dile getirilmektedir.

Demokratik sorunları dile getirmek tek başına bir şey ifade etmez. Sorunların kaynağı ve çözümü konusunda doğru bir yaklaşıma sahip olmak hayati önemdedir. Burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin tümü burjuva sınıf iktidarının tahakkümü altındadır. Böylesi bir toplumsal sistemde, kapitalizm gerçeğinden soyutlanmış, toplumsal sistem olan kapitalizmi hedeflemeyen birlik, platform ve

siyasal partilerin demokrasi sorununun çözümüne dair çözüm planı, düzeni aşan bir yaklaşımdan özenle kaçınmaktadır.

Demokrasi sorununun, bu ülkede Kürt halkına, Alevilere, emekçi kadınlara reva görülen tüm zulümlerin altında sermaye düzeninin, burjuva sınıf iktidarının, onun siyasal ifadesi olan sermaye devletinin imzası var.

Demokrasi İçin Birlik Platformu, burjuva demokratik karakterdeki bütün sorunların çözümünün önündeki temel toplumsal-siyasal engel olan sermayenin sınıf egemenliği gerçeğine dayalı bir çözüm stratejisi yaklaşımını ortaya koymuyor. Demokrasi sorununun kaynağı olan egemen sınıfa karşı mücadele konusunda politik bir yaklaşımdan özenle kaçınıyor. Kürt sorunu vb. demokratik sorunların liberal çözümü bildirgenin içeriğinin temelini oluşturuyor. Oysa tüm toplumsal sorunların devrimci çözümünde olduğu gibi demokrasi sorunlarını çözmenin, daha doğrusu bu sorunları köklü ve kalıcı bir biçimde çözmenin biricik gerçek yolu, egemen sınıf olan burjuva sınıf iktidarını yıkmaktan geçer.

Bir başka ifadeyle demokrasi sorununun kalıcı çözümünün yolu devrimdir. Ancak burjuva sınıf iktidarının nedeni olduğu demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin sorunları ortadan kaldıracak olan işçi sınıfının devrimci eylemidir. Tüm demokratik sorunları kalıcı olarak çözecek olan sınıf işçi sınıfı, kalıcı olarak çözecek olan devrim, maddi olarak işçi sınıfına dayanan sosyalist devrimdir.

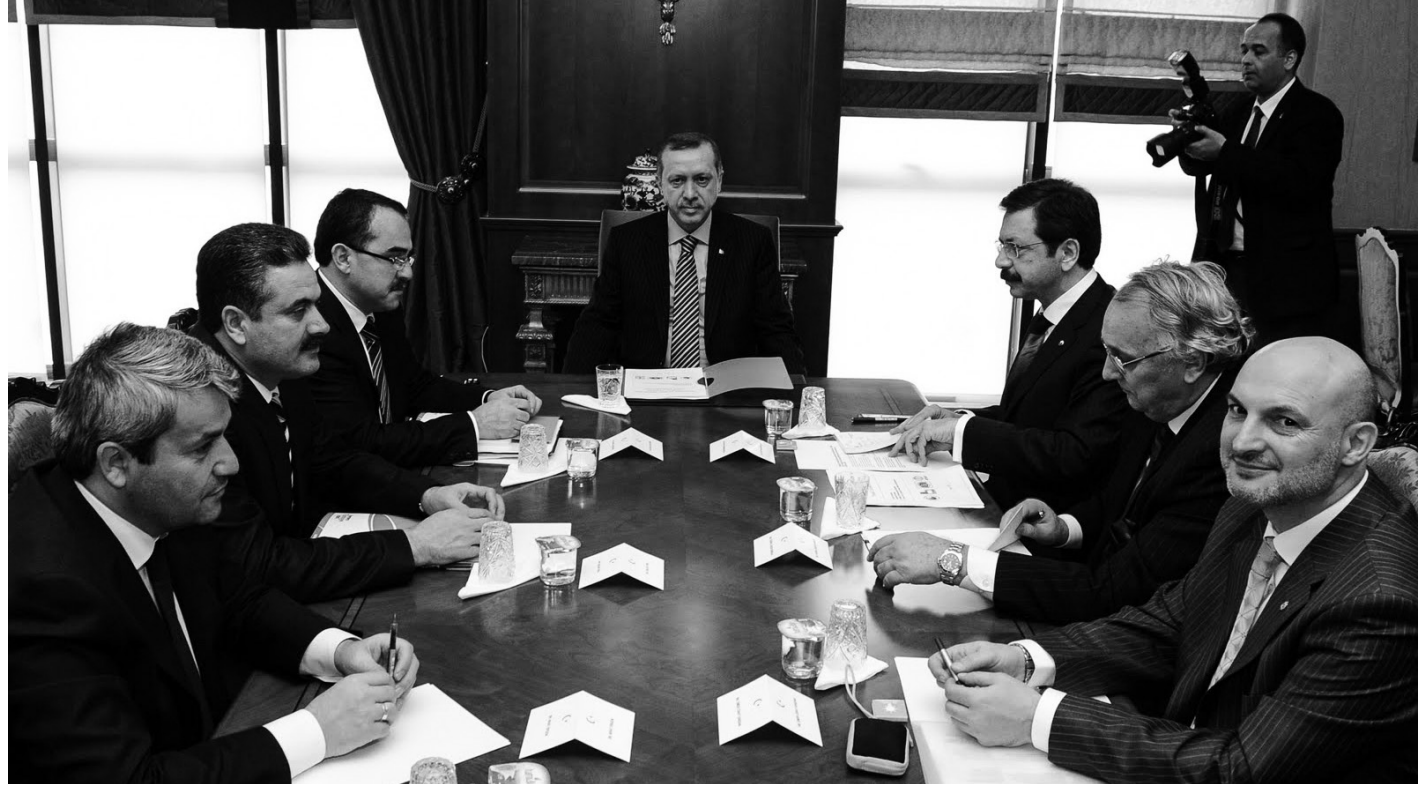
Başkanlık, sermaye devletinin istikrar arayışının bir ürünü

Başkanlık tartışmaları bu kez Devlet Bahçeli tarafından raftan indirilip, gündemin başköşesine kondu. Sermaye devletinin saldırıları o kadar yoğun ki, üstelik emperyalist satrançta Türkiye o denli etkisizleşmiş ki, normal koşullarda başkanlık sistemi gündemde alt sıralarda kendine yer bulabilir. Ne var ki son KHK'lerle neredeyse muhalif medyanın sesinin faşizan bir şekilde tümüyle kısıldığı ortamda, yalnız yandaş medya değil, tüm sermaye medyası baş gündem olarak başkanlık sistemini işliyor. Sermayenin saldırıları başkanlık tartışmalarıyla sümen altı edilmeye çalışılıyor.

Buna rağmen gündem saptırmada çok başarılı olduklarını söyleyemeyiz. Çünkü çıplak gözle görülecek biçimde bir istikrarsızlık var. Yalnız dış politikada değil, iç politikada da zikzaklı bir gidişat var. Gerek iç gerekse dış politikada aynı anda başbakan ve cumhurbaşkanı birbirine zıt şeyler söyleyebiliyor. Aralarında bir çelişki veya anlaşmazlık olduğu için değil, istikrarsız bir süreç yaşadıkları için böyle farklı sesler çıkarıyorlar. Bu aşılamayan istikrarsızlık 14 yıllık AKP'nin tek partili yönetiminin miadını çoktan doldurduğunu net olarak gösteriyor.

Eğer erkene alınmazsa 2019'daki seçimlerde tek başına hükümet olmak AKP'nin hayati bir hedefi. AKP'liler ve Erdoğan için tek başına hükümet olamamak, elbette ülkenin istikrarlı yönetimi için değil, kendi kirli işlerinin yargı yoluna gitme riski olduğu için, önemli bir sorun. Ama CHP'nin koalisjonsuz, tek başına hükümet olma olasılığı olsa, sermaye düzeni AKP'nin gözünün yaşına bakmaz. Eski genelkurmay başkanı tutuklanmış bir ülkede, eski başbakanın, cumhurbaşkanının tutuklanması, hatta asılması hiç sorun değil. Bu sorun değil ama koalisyon hükümeti, istikrar sağlamak bir yana, istikrarsızlığı derinleştirecek bir sorun.

AKP başkanlık sistemini Erdoğan'ı tek adam yapmak için mi istiyor? Tartışmaların ana eksenini bu gösterilme-

ye çalışılsa da, Kılıçdaroğlu, belki de pot kırarak doğruyu söyledi. Şimdi elinde olmayan hangi yetki var da, başkanlık sisteminde ısrar ediyorsun, dedi. OHAL öncesi Erdoğan fiili olarak hükümetin ve görünürdeki devletin başıydı. Ama yetkileri en fazla başbakan kadar "sınırlıydı". OHAL bu "sınırı" ortadan kaldırdı. Devlet Bahçeli bile, fiili durumu, anayasal niteliğe büründürmek için başkanlık tartışmasını raftan indirdi. OHAL de aylarca değil, yıllarca uzatılabilir. Yani Erdoğan kendisine başkan denilmesi için, başkanlık sistemini istemiyorsa, normalde başkanlığa ihtiyacı yok. Tek başına yasa çıkarabilecek yetkiye sahip, KHK'lerle. Demek oluyor ki AKP'nin dayatmasıyla bugünkü halini alsa da başkanlık sistemi tüm sermaye sınıfının kabullendiği bir ihtiyaç haline gelmiş durumda.

Çünkü başkanlık sistemiyle istikrarsızlık sürse de, en azından daha fazla derinleşmesinin önüne geçilebilir. Başkanlık sisteminde meclis, sadece onaylar ya

da veto eder. Onaylasa da veto etse de sorumluluk başkanda ve partisinde olacak. O parti bir sonraki seçimlerde hiç oy almasa da, başka bir sermaye partisi başkan çıkaracak. Sermaye için süreç kesintisiz olarak sürecek. Koalisyon hükümetlerinde süreç kesintiye uğramasa bile, istikrarsızlığı derinleştirecek aksamlara açık bir durum var. AKP'nin hükümet olduktan sonra çıkardığı kölelik yasası, daha önceki koalisyon hükümetlerinin çıkarmayı beceremediği bir yasadır. Buna benzer daha pek çok yasa için de aynı şeyi söylemek mümkün.

Başkanlık sistemi henüz net olmasa da referanduma götürülecek gibi görünüyor. Referandumda başkanlık sisteminin onaylanmama durumu yok denecek kadar az. Öncelikle muhalif tüm kanalların sesi susturulduğu için, topluma başkanlık sistemine onay vermesi zerk edilecek. CHP başkanlığa karşı çıkıyor gibi görünse de, onun yüzde 30'a bile yaklaşma ihtimali yok. MHP ikircikli. Ama ret dese

bile Bu oran en fazla yüzde 40'a çıkar. Kürdistan'da köyler, ilçeler, hatta iller boşaltılmadıysa bile sağlıklı bir sandığa gidip oy kullanmaktan söz edilemeyecek durumda. Seçim yaklaştıkça devlet terörü daha da yoğunlaştırılacak. Özetle başkanlığı yok denecek kadar az ret ihtimali de ortadan kaldırılacak.

Başkanlık sisteminin meclisten geçmeyeceğini gerçekçi politik bir gözlemle kimse söyleyemez. CHP, dokunulmazlıklarda olduğu gibi, yine referanduma gitmemi bahanesiyle, başkanlığa da evet diyebilir. Ama kuvvetle muhtemel demeyecek. Çünkü referandumla gelen başkanlık sistemi, sermaye devletine biraz daha uzun vadeli soluk aldırabilir. İstikrar sağlamaz, sadece soluk aldırır. Başkanlık sistemi yalnızca meclisten alınan kararlarla getirilse, kitleleri kandırmak biraz daha zorlaşabilir. Millet "iradesiyle" başkanlık sistemine geçiş, her halükarda, sermaye devleti için daha uygun görünüyor.

Başkanlık sistemi olsa da olmasa da sermaye devletinin istikrarsızlığı sürecek. Yani sermaye devletinin güçsüzlüğü sürececek. İşçi ve emekçiler birlik olamadığı sürece onlar güçlü görünüyor. Ama birlik olduğunda, burjuva demokrasisi hayalleriyle sermaye güç verilmediğinde, işçi ve emekçiler kendilerini sömüren sermaye sınıfını iktidardan alaşağı edecek güçte. İşçi ve emekçilerin baş gündemi birleşmek ve mücadele etmek olmalı.

M. KURŞUN

Fatma'nın dosyası da kapatıldı

Mardin'in Midyat İlçesi'ne bağlı Sitê (Çalpınar) Köyü'nde 14 Ekim 1995 yılında PKK'li olduğu söylenen 2 kişi ile birlikte infaz edilen 13 yaşındaki Fatma Erkan'ın dosyası, 'zamanaşımı' gerekçesiyle kapatıldı.

Son olarak 2016 Ağustos ayında görülen soruşturmayı yürüten savcı,

olayın 20 yıl önce yaşanması nedeniyle soruşturma dosyasını zamanaşımı gerekçesi ile kapatma kararı verdi.

Kararın ardından kararın bozulması için Midyat Cumhuriyet Başsavcılığı'na yapılan başvuru, başsavcılık tarafından reddedildi ve küçük Fatma'nın katledilmesi, kapatılan bir dosya olarak kayıtlara geçti.

ra geçti.

13 yaşında olan Fatma Erkan, dedesi ve ninesiyi birlikte Midyat'a Sitê Köyü'ndeki teyzesinin evine gider. Köyde PKK'li olduğu iddiasıyla köyün askerler tarafından taranması sonucu 2 PKK'li ve Fatma olay yerinde yaşamını yitirir. Askerler cansız bedeninin yanına kaleşnikof silah bırakarak çektikleri fotoğrafla Fatma'yı "terörist" ilan ederek katliamı meşhurlaştırmaya çalışmıştı.

Ekim Devrimi ve

“Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!”

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, 99. yılında halen dünya işçi sınıfına ve emekçilere yol gösteriyor. 20. Yüzyıla damgasını vuran en önemli olaylardan biri olan Ekim Devrimi önemini de güncelliğini de koruyor.

Bu büyük devrim elbette belli bir tarihsel dönemde Rusya’nın kendine özgü koşullarında gerçekleşti. Bu yönüyle benzersizdir. Ancak bu özgünlük ne Ekim Devrimi’nin güncelliğini ortadan kaldırır ne halen birçok açıdan tarihin kaydettiği en ileri devrim olduğu gerçeğini değiştirir. SSCB’nin dramatik akıbeti de bu devrimin tarihsel önemini zerre kadar azaltmaz.

Dünya burjuvazsinin Ekim Devrimi’ni halen nefretle anması, Bolşevik partiye ve lideri Lenin’e karşı beslediği kini her fırsatta dışa vurması, bu tarihsel olayın devrim düşmanlarında yarattığı travmanın da güncelliğini koruduğuna işaret ediyor. Diğer bir ifadeyle, Ekim Devrimi dünya işçi sınıfı için bir umut olmaya devam ettiği gibi, dünya burjuvazisi için de bir kabus olma niteliğini koruyor.

TOPLUMSAL DEVRİMLERİN RENGİ KIZILDIR

Gerçek devrim iddiasının zayıf düşüşü, pekçokları için ufukların kapitalizm sınırları içine hapsediği bir dönemde, emperyalist merkezler devrim kavramının içeriğini boşaltma çabalarını görölmemiş düzeye taşıdılar. CIA-Soros işbirliği ile birtakım tetikçiler kullanılarak kotarılan “Renkli devrim”ler dönemi uzun ömürlü olmadı. Bu yöndeki ikinci hamle Arap dünyasında yaşanan halk isyanlarının yolundan saptırılmasıyla gündeme geldi. Savaş aygıtı NATO ordularının bombardımanı ile gerçekleştirilen yıkımlara, cihatçı çetelerin vahşi kıyımlarına bile “devrim” denmeye başlandı. Oysa bu çatışma ve savaşlarda “devrimci” diye anılanlar hem egemenler arası iktidar savaşında gerici birer taraf hem batılı emperyalistler elinde tetikçilik yapan iliklerine kadar karşı devrimci olan güçlerdir. Nitekim devrim kavramını “sulandırır” medya tekellerinin terminolojisinde ne sınıflar ne sınıf mücadeleleri ne emperyalist işgaller ne anti-emperyalist direnişlerin sözü ediliyor. Gerici iktidar savaşlarına sıkıştırılmış çatışmalar ve bunları güya yorumlayan yığınla yüzeysel değerlendirme ve yorumlarla dolup ta-

şan, savaş borazanlığı yapan TV kanalları, 7/24 mesai yaparak kitlelerin zihinlerini zehirlemekle meşguller.

Bu arada toplumsal devrim düşüncesinden uzaklaşmanın yaygınlaştığı bu süreçte termonoloji de “çağın ruhu”na göre şekilleniyor. Sınıflar mücadelesi, anti-emperyalizm, anti-kapitalizm, proletarya devrimi, enternasyonal dayanışma, sosyalist işçi emekçi iktidarı gibi kavramlar tedavülden kaldırılıyor. Bunun yerine insan hakları, parlamenter demokrasi, toplumsal uzlaşma, düşünce özgürlüğü gibi muğlak kavramlar öne çıkartılıyor.

Bu arada sınıfsal söylemden uzak durulurken bölgesel, dinsel, etnik, cinsel, mezhepsel, söylemler öne çıkarılıyor. Solun özellikle reformist kesimlerinin de bu termonolojiye meyyal oldukları bu dönemde Ekim Devrimi’nin kızılığını, sınıfsallığını, devrimci teorinin gösterdiği yoldan ilerlediğini vurgulamanın özel bir önemi var. Çağımızda devrim, insanın insan tarafından sömürsüne son vermeyi, ücretli köleliği ortadan kaldırmayı hedeflerken, baskıyı, zulmü, yıkıcı savaş reddeder. Emperyalist saldırganlığa, sömürgecilğe, ırkçılığa karşı proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseklerde dalgalandırır. İşçilerin birliğini halkların kardeşliğini esas alır. Tüm bunlar günümüzde her gerçek devrimin renginin kızıl olduğunu, ezilenlerden sömürülenler-

den yana tutum aldığını, gerici zulmün kalelerini yıkmayı hedef alması gerektiğini anlatır.

Ekim Devrimi bugüne kadar gerçekleşen “kızıl devrim”lerin en ileri örneğidir. Ekim Devrimi’nin önemli üstünlüklerinden biri, devrim mücadelesi tarihine paralel olarak inşa edilen devrimci teorinin aydınlatığı yolda ilerlemiş olmasıdır. Devrim mücadelesinde işçi sınıfıyla müttefiklerine yol gösteren bu teori, aynı zamanda bizzat mücadelenin içinde sınırlarını tanımlayan bir teori, somut durumların somut tahliline dayanan dinamik bir inşa süreciyle belirgin olmuştur. Bu inşa sürecinde pekçok devrimci işçi ve aydınının rolü olmakla birlikte, Lenin’in özel bir rolü bulunmaktadır. Marksizm’e Leninizm’in eklenmesi, Ekim Devrimi’ne yol gösteren bu yaratıcı çabanın eşsiz başarısından dolayıdır.

PROLETER DEVRİM MÜCADELESİNE ENDEKSİ TEORİ

Lenin’in bütün düşünsel üretimi dolaysız bir şekilde proleter devrim mücadelesinin ihtiyaçlarını esas almıştır. Mücadele sürecinde ortaya çıkan sorunların aşılması, sapmalardan korunması, bocalama dönemlerinin kısa tutulması, burjuva veya küçük burjuva ideolojik kafa karışıklığının giderilmesi gibi somut sorunlara somut çözümler üretmenin

etkili bir aracı olmuştur devrimci teori.

Bu sorunlar Rusya’da kapitalizmin gelişiminden devrimci sınıf partisine, 1905 devriminden Duma seçimlerine, gerici dönemdeki geri çekilmeden emperyalist savaşa ve sosyal şovenizme karşı mücadeleye, II. Enternasyonal’in çöküşünden devlet ve devrim sorununa, Şubat Devrimi sonrasında partide yaşanan kafa karışıklığının giderilmesinden işçi sınıfının ileri kesimleriyle Bolşevik parti kadrolarının devrimci çizgiye ikna edilmesine kadar uzanan geniş ve karmaşık bir alanı kapsadığı için, devrimin teorisi de o kadar zengin, derin ve evrensel boyutlar içeren kapsamda olmuştur.

Diğer katkılarının yanı sıra Lenin’in 30 yılının önemli bir kısmını adadığı bu inşa sürecinde Marksizm’in kurucuları Marx’la Engels’in eserleri her zaman başucu kitapları olmuştur. Marksizm’i ‘katı bir dogma’ olarak değil, ‘bir eylem kılavuzu’ olarak ele alan Lenin “devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” derken, “Teori gridir dostlarım, yeşil ise yaşamın canlı pratiğinin rengidir. . .” demesini de bilmiştir.

DEVİRİMCİ SINIF VE NARODNİKLER

1890’lı yılların başında Rusya’da devrimci mücadeleye damgasını vuran dönemin Narodnik hareketiydi, marksist çizgi ise, Plehonov’un başında bulunduğu dar bir aydın kesim tarafından inşa edilme sürecindeydi. Çar’a suikasttan dolayı idam edilen Lenin’in abisi de Narodnik bir militandı. Narodniklerden etkilenme ihtimali olsa da erken yaşta Marx’ın Kapital’ini okuma fırsatı bulan Lenin, ilk ideolojik mücadelesini Narodniklere karşı geliştirmiştir.

Genel hatlarıyla köylü devrimciliği çizgisini temsil eden Narodnikler, Rusya’da kapitalizmin gelişmediğini savunarak programlarını gerekçelendiriyor, köylülüğü temel alan bir devrimi savunuyorlardı. Genç yaşta bu tezi çürütmeğe soyunan Lenin, Rusya’da kapitalizmin gelişim süreçlerini inceleyerek bu yönde ilk somut adımını atmıştır. Kapitalizmin gelişme sürecine girdiğini verilerle ortaya koyan Lenin, yaygınlığına rağmen feodal toplumun dağılmaya mahkum olduğunu, bundan dolayı geleceğin devrimci sınıfının da işçi sınıfı olduğunu gerekçeleriyle ortaya koyarak savundu. Siyasal faaliyeti de bu görüşe uygun bir zeminde başlayan Lenin, partinin henüz ortada olmadığı o dönemde Petersburg işçi sınıfı içinde yürütülen faaliyetlere katıldı.

e devrim teorisi

Tarih sahnesine çıkan proleteryanın devrimde oynayacağı öncü rolünü erken dönemde saptayan Lenin, ömrü boyunca bu çizgide ilerledi. Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) kuruluşunda da önemli bir rol oynayan Lenin, 20. Yüzyılın başlarında parti içinde yaşanan ayrışmada Bolşevik kanadın liderliğini de üstlendi. Devrimci sınıfı esas alan, devrimci teori ile donan Bolşevikler devrimci örgütü inşa etmeyi de başardılar. Nitekim reformist kanadı temsil eden Menşeviklerle yaşanan ayrışma ilk yıllarda bir kopuşa yol açmasa da, yeniden birleşme de gerçekleşmedi. Nitekim Rusya'da dönemin sosyal demokrasisinin devrimci kanadını Bolşevikler, reformist kanadını ise Menşevikler temsil etmiş, Narodniklerin devamı olan Sosyalist Devrimciler ise reformist köylü sosyalizmi çizgisinin temsilciliğini yapmışlardır.

DEVİRİMCİ PARTİ VE MENŞEVİKLER

Lenin'in Menşeviklere karşı yürüttüğü ideolojik/teorik mücadele 1902'lerden Ekim Devrimi'nin zaferi sonrasına kadar devam etmiştir. Elbette bu mücadelenin politik boyutunun öne çıktığı dönemler de olmuştur.

Diğer küçük burjuva akımlar gibi kendilerini marksist ilan eden Menşevikler, Marksizm'in tayin edici özünü, devrimci diyalektiği kavramaktan uzak kalmışlar. Sınıfsal konumları gereği bu eşiği aşma irade ve ufkundan yoksunlardı. Buna karşı işçi sınıfı için kayda değer etkileri olduğu gibi, Duma'da işçi vekillerinin (Sosyal Demokrat Grup) yarısından fazlasını oluşturdular. Siyasal yaşamda Bolşeviklerle en çok uğraştıran akım Menşeviklerdi.

Menşeviklerle yaşanan ideolojik/programatik çatışma esas olarak devrimci örgüt ve iktidar sorununa yaklaşımda odaklanıyordu. İlegal ihtilalci partiyi reddeden Menşevikler, düzen içi bir çizginin reformist temsilcileri oldular. Doğal olarak ittifakları da bu çizgiye uygundu. Gericilik döneminde liberal burjuvaziden medet uman Menşevikler, emperyalist savaş karşısında sosyal şovenizme meylenmişler, 1917 Şubat Devrimi'nden sonra ise, iktidarın burjuvaziye teslim edilmesini savunmuşlar; öyle ki, Ekim Devrimi'ne düşmanlık yapacak noktaya kadar savrulmuşlardır.

Devrimci örgütten, devrimci iktidar perspektifinden uzak duran Menşevikler, buna rağmen işçi sınıfı içinde kayda değer bir etki yaratmayı (Ekim Devrimi'nin afiresine kadar) başarıyorlardı. Bu çizgi

ile farklı zamanlarda ideolojik mücadele yürüten Lenin, bu mücadele ile Bolşevik çizgiyi sağlamlaştırıyor, partili militanların eğitiminde önemli bir rol oynayan eserlere imza atıyordu. Nitekim Bolşevik partinin devrimci örgüt ve proleter devrimci iktidar çizgisinden taviz vermediğini hasımları bile teslim ederler.

SOSYAL ŞOVENİZME KARŞI

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın arifesinde çöküşü belirginleşen II. Enternasyonal'e karşı ideolojik saldırı başlatma işi de esas olarak Lenin ve Bolşeviklere kalmıştır. Dönemin en güçlü partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin silahlanmaya onay vererek emperyalist savaşa destek vermesi, oportünizm batağına saplanan II. Enternasyonal'in çöküşünün utanç verici ilanı olmuştur. Bu ihanete dönemin sosyal demokrat partilerinin çoğunluğu ortak oldu. Sosyal şovenizm batağına saplanan sosyal demokrat partilere karşı saldırıya geçen Lenin, II. Enternasyonal'in önde gelen lideri Karl Kautsky şahsında sosyal şovenizmi mahkum etmiş, işçi sınıfının yolunun emperyalist savaşa karşı mücadeleye ve proletarya enternasyonalizmi olduğunu tarihe not düşmüştür.

Çöküş bataklığına saplanan Sosyal Demokrasi, emperyalist savaşta "Anavatanın savunması" adı altında burjuvaziyi destekledi; milyonlarca işçiyi savaş cehennemine sürerek tarihinin en rezil rolünü oynadı. Bu çizginin temsilcileri bir-

kaç yıl sonra Ekim Devrimi'ni yıkmak için Sovyetler Birliği'ne saldıran burjuva devletlere de destek verdiler. Sosyal şoven partiler emperyalistlerle birlikte 'devrim yıkıcılığı' suçuna ortak olacak derecede gericileştirdiler.

Dönemin partileri "emperyalist savaş dehşeti" karşısında yalpalarken, kimi sosyal şovenizm, kimi oportünizm, kimi pasifizme saplanırken, Bolşevik partinin devrimci marksist ilkelerde sergilediği sağlam duruş ve proletarya enternasyonalizminden taviz vermemesi, insanlık tarihinin en ileri devrimine önderlik etme onurunu taşımasını sağladı.

PROLETARYA DEVRİMİ VE

BOCALAYAN 'ESKİ BOLŞEVİKLER'

Lenin'in devrimin teorisini inşa etme mücadelesinin bir ayağı da Bolşevik partisi içerisinde sürüyordu. Zira Rusya'nın o sarsıcı olaylara sahne olan yıllarında Lenin'in yoldaşları arasında da sağa çark edenler, dine meyledenler, sola kayanlar olmuştur. Çizgiden sapmalara karşı devrimci zeminden kaymadan parti içinde ilkesel bir mücadele yürüten Lenin için en zorlu dönem, kuşkusuz ki, Şubat Devrimi sonrasında yaşanmıştır.

Kamenev, Stalin, Şliapnikov gibi önde gelen Bolşevikler dahi, o dönemde bocalamış, Petersburg'ta Putilov işletmesinin bulunduğu Vyborg bölge komitesinin çok daha gerisine düşmüşlerdir. Öyle ki, Lenin'in "uzaktan mektuplar"ını basmayı reddeden Pravda'nın redaksiyonunda iki kıdemli Bolşevik, Stalin'le Kamenev var-

dı.

Rusya'ya döndükten sonra Nisan Tezleri'ni yayınlayan Lenin, Bolşevik parti içinde bile yalnız kaldı. "İktidarın burjuvazi tarafından ele geçirilmesi yönünden demokratik devrim tamamlanmıştır. Asgari program güncelliğini yitirmiştir. Ufukta proleter sosyalist devrim var" tezlerini ortaya koyan Lenin, partide bu tezlere destek verecek kimseyi bulamıyordu.

Nisan Tezleri'ni Lenin'in imzasıyla yayınlayan Pravda'nın şöyle bir not düşme ihtiyacı hissetmesi Bolşevik liderlerin bile, kısa süreli de olsa yalpaladıklarını gözler önüne seriyor.

"... Lenin'in genel programına gelince; demokratik devrimin tamamlanmış olduğu ve devrimin derhal sosyalist devrime dönüştürülmesi gerektiği varsayımından hareket ettiği için, bu program bize kabul edilemez görünüyor."

Parti içinde de kararlı bir mücadele yürüten Lenin, kısa sürede Bolşevikleri proleter sosyalist devrim çizgisine kazanmayı başardı. Nisan Tezleri'ni desteklemeseler de Bolşeviklerin kalaları kabul edilen Vyborg, Kronştad, Helsingfors gibi bölge komitelerinin görüşleri Lenin'den uzak değildi. Stalin-Kamenev çizgisindeki Pravda'ya en çok ateş püsküren de bu bölge komiteleri olmuştur. Özellikle de Vyborg komitesi. Bu zemin kısmen de olsa Lenin'in işini kolaylaştırırsa da zorlu bir mücadele vermek zorunda kalmıştır.

EKİM'E GİDEN YOL AÇILMIŞTIR

Bolşevik partiyi fire vermeden yenilenmiş haliyle devrimci marksist çizgiye kazanan Lenin, partiyi bütün samimi devrimciler için çekim merkezi haline de getirmiş oldu. Bu aşamadan sonra partiyle birlikte etkili bir devrimci politika izleyerek birkaç ayda işçi, asker ve köylü sovyetlerini de devrim çizgisine kazanmayı başaran Bolşevikler Ekim Devrimi'ne giden yolu açmışlardır.

O aylarda Kerenski hükümetinde bakanlık koltuğuna oturan Menşeviklerle Sosyalist Devrimciler'in gerici saldırıları, Troçki dahil bazı Bolşevik liderleri hapse atmaları, Lenin'i "Alman ajanı" ilan edip linç kampanyası yürütmeleri bir işe yaramamıştır. Rusya'da devrimci sınıfla birleşmiş, devrimci teoriyle donanmış devrimci partiyi durdurabilecek bir güç yoktu artık. Buzu kıran yolu açan şanlı Ekim Devrimi bu birikim ve deneyimlere dayanarak zafere ulaştırılmıştır.

Kamuda kıyımalar, tutumlar ve mücadelenin sorunları - I

15 Temmuz darbe girişiminin ardından kamuda kitlesel kıyımalar yaşandı, yaşanmaya devam ediyor. Darbe girişimini, bir yandan iktidar gücünü perçinlemenin ve toplumsal muhalefeti ezmenin fırsatına dönüştüren AKP iktidarı, öte yandan da toplumsal yaşam alanlarına dönük plan ve hesaplarını hayata geçirmenin bulunmaz fırsatı olarak değerlendiriyor. Darbe girişimi ardından milliyetçi histeriyi de arkasına alarak ülkeyi Ortadoğu üzerinden emperyalist yağma savaşına sürüklerken, yine bu milliyetçi dalgaya yaslanarak Kürt halkına dönük başlatmış olduğu savaşı derinleştiriyor. "Demokrasi nöbetleri" adı altında sokaklarda yarattığı gerici atmosferden de yararlanarak, toplum ölçüsünde gericiğin baskı ve kuşatmasını büyütüyor. Darbe fırsatçısı AKP iktidarı, çevre katliamlarının önünü açıyor, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını bir bir rafa kaldırıyor. Bilgi ve iletişim araçları yasaklanıyor, gazete ve televizyonlar kapatılıyor, kayıym atamaları ile Kürt halkının iradesi teslim alınmak isteniyor...

Her türlü hukuksuzluğu OHAL ile perdeleyen sermaye düzeni, darbe girişimini, kamu hizmet alanına dönük hesaplarını hayata geçirmenin de fırsatına dönüştürdü. "FETÖ-terör" edebiyatı ile saldırılarının ana hedefine kamu emekçilerini koyan AKP iktidarı, kamu emekçilerine dönük ihraç kararlarıyla, disiplin soruşturmaları, ceza ve sürgünlerle, hem toplumsal algıyı yönetmekte ve bu ihraçları-soruşturmaları toplum ölçüsünde korku yaratmanın ve dolayısıyla da iktidar gücünü perçinlemenin etkili bir aracına dönüştürmekte, hem de iş güvencesini ortadan kaldırmak ve kamu hizmetlerini sermayenin sofrasına sunmak için kamu emekçilerinin direnç noktalarını kırmayı amaçlamaktadır.

AKP iktidarının kamu emekçilerine dönük saldırılarının hangi hedeflere bağlandığı açıktır ve ilerici-öncü kamu emekçilerinde saldırıların hedefleri konusunda bir bilinç açıklığı da vardır. Ne var ki, bugüne kadar alınan tutumlar bu bilinç açıklığının, saldırıların hedeflerinin bilinmesi ötesinde, bir tutum geliştirmeye dönük bir açıklık içermediğini fazlasıyla göstermiştir. Mücadelenin örgütleyici gücü ve öncüsü olması gereken KESK ve bağlı sendikalar, tüm bu saldırılar boyunca, saldırının boyutlarına uygun bir tutum geliştirememiş, bilindik tabirle sınıfta kalmış, bizim tabirimizle de 'bile bile lades' demiştir. Kıyımalar karşısında, KESK ve sendikaların izlediği çizginin sorunla-

rına, mücadeleye bakıştaki zaaf alanlarına geçmeden önce, KESK'in yönelimini de temelden belirleyen algı sorunlarını ele almakta yarar var. Yaşadığımız sürecin kapsamlı bir değerlendirmeyi ve zaaf alanlarını tüm açıklığı ile ortaya koymayı gerektirdiği, bunu yapabildiğimiz ölçüde mücadelenin tıkanma noktalarını aşabileceğimiz açık. Bu nedenle de bu değerlendirmede, kendi içinde şu veya bu gelişmeyi değil, bugüne kadarki değerlendirmelerimiz ışığında, yaşanan zayıflığın temel nedenlerini ortaya koymaya çalışacağız. Yazı boyunca KESK denildiğinde, yalnızca KESK yürütmesini değil, bir bütünlüğü ifade ettiğimizizin bilinmesini isteriz.

"ÜYEMİZ Mİ, DEĞİL Mİ" AYRIMI VE EMEKÇİNİN MÜCADELEDEKİ YERİ

OHAL ilanının ardından 23 Temmuz'da yayınlanan ilk kararnamede (667 sayılı kararname) çeşitli kurum, sendika ve konfederasyonlar FETÖ/PDY aidiyeti ileri sürülerek kapatılmış, gözaltı ve tutukluluk süreçlerine dönük özel tedbirler getirilmiş, yargı mensupları ve kamu görevlilerinin ihraçları, soruşturma ve kovuşturmanın yürütülmesine dönük esaslar belirlenmiştir. Bu kararname ile kamu emekçilerinin savunma hakkı ortadan kaldırılarak, doğrudan ve hiçbir hukuki gerekçe aranmadan ihraç edilebilmelerinin önü düzlenmiştir. Bu kararnamenin ardından 50 bini aşkın kamu emekçisi açığa alınmış, takip eden bir dizi kararname ile kurum ve kuruluş kapatmaları sürdürülmüş, açığa alma ve ihraçlar devam etmiş, 1 Eylül'de yayınlanan 672 sayılı KHK ile de 7 bin 994'ü koluk güçlerinden, 42 bin 881'i kamu hizmet kurumlarından toplam 50 bin 875 kamu görevlisi ihraç edilmiştir.

Bu ilk büyük ihraç dalgası KESK tarafından kınamalarla geçiştirilmiş, 19 Ağustos'ta yapılan basın toplantısında hukuksuz açığa almalar eleştirilirken, "Açığa alınan, işine son verilen üyelerimizle ilgili kararlar geri alınmalı, üyelerimizin işlerine dönmeleri sağlanmalıdır" denilerek, darbe girişimi ile doğrudan bağlı tespit edilmeyen, çeşitli gerekçelerle FE-

TÖ'cü olarak damgalanarak açığa alınan onbinlerce emekçi bu talebin dışında tutulmuştur. KESK ve bağlı sendikalar tarafından FETÖ bahanesi ile açığa alınan onbinlerce emekçi ile yine bu bahane ile açığa alınan KESK üyeleri arasında bir ayırım gözetilmiş, talepler üyeler üzerinden şekillendirilmiştir. KESK'in bu tutumu, sorgusuzca kıyımlara uğrayan onbinlerce emekçiyi mücadelenin de öznesi olarak ele almaması sonucunu doğurmuş, ilerleyen dönemde yanlış bir eksende kurulan dayanışma ilişkisi de üyeler dışındaki emekçileri kapsamayan bir zeminde ele alınmıştır. İhraçların ardından yürütülen imza kampanyalarında her ne kadar talepler üyelerle sınırlı ele alınmamış olsa da, hem mücadele ekseninde hem de dayanışma ilişkisinde üye olmayan emekçiler hedef ve kapsam dışında bırakılmıştır. Bu aynı tutum 10 bin 131 kamu emekçisinin ihraç edildiği 29 Ekim tarihinde yayınlanan 675 sayılı KHK sonrasında KESK'in ve Eğitim Sen'in açıklamalarında da sürdürülmüştür. KESK'in "Ok yaydan çıkmıştır" başlıklı açıklamasında "Sendikal eylem etkinliklerden dolayı ihraç ettiğiniz üyelerimizi işlerine iade edin" denilmektedir.

KESK ve bağlı sendikalar, sonraki süreçlerde de, bırakalım üye olmayan emekçileri, üye olup işten atılan veya açığa alınan emekçileri dahi mücadelenin merkezine koymayan bir tutum geliştirdiler.

Ağustos başında Sosyalist Kamu Emekçileri (SKE) imzalı yazımızın ilerleyen bölümünde tekrar döneceğimiz "Saldırılara karşı fiili mücadeleyi örelim!" başlıklı değerlendirmede şunlar söyleniyordu:

"Elbette ki bu gerici konfederasyonların haksızlığı

uğrayan emekçilere sahip çıkması beklenemez. Onlar sendikal faaliyetlerini 'torpil, idare ile iyi ilişkiler, reklam, milliyetçilik-mezhepçilik' gibi argümanlar üzerine kurmuş, gerçekte birer sendika niteliği taşımayan gerici çıkar örgütlenmeleridir. Fakat KESK'in ve ilerici kamu emekçilerinin de yeterince sahiplenici bir tutum gösterebildiği söylenemez.

Bugün için sınırlı da olsa, saldırılar, açığa almalar ve sürgünler biçiminde KESK'e de uzanmış bulunuyor. KESK ise kamu emekçilerini hak gasplarına karşı örgütlemeye yönelmek yerine CHP mitingine katılma çağrısı yaparak düzen güçlerine kan taşıyan bir tutum geliştirebiliyor. Üstelik AKP'nin bugünkü uygulama-

larını CHP ve MHP'den aldığı açık destek sayesinde sürdürüyor olması gerçeğini bir yana iterek!

"Üç milyon kamu emekçisinin sesiyiz" diyen KESK'in açığa alınan on binlerce emekçiyi hakları için mücadele etmeye çağırması, onların tepkisini örgütlemeye çabasına girişmemesi, bu söylemin sahte bir slogan olarak ileri sürüldüğünü ortaya koymaktadır. KESK ve bağlı sendikalar en fazlasından kapalı mekanlarda kendi üyelerine dönük basın toplantıları yapmakla, internet sayfasında açıklamalar yayınlamakla yetinmektedir. Oysa ortada gerici cemaat militanlarını bir yana bırakırsak, dinsel gericiğin etkisi altında ve onun darbesini yemiş on binlerce emekçi var. Dahası bu kitlesel kıyımlara fiili bir tutum almamak, hem AKP'yi hak gaspları için daha da cesaretlendirmekte, hem de milyonlarca emekçinin sahipsiz kalma korkusu yaşamasına neden olmaktadır." (Kızıl Bayrak 5 Ağustos 2016 Sayı:2016/29)

Alıntı yapılan bu değerlendirme, KESK'teki zaaf alanlarının bilinciyle önden bir uyarıyı içeriyor, üye olsun veya olmasın, hukuksuzca açığa alınan veya ihraç edilen emekçilerin ortak mücadelesini örme çabasının önemine vurgu yapıyordu. Üstelik Memur Sen ve Kamu Sen gibi gerici sendikaların kendi üyelerini dahi ortada bırakması, KESK açısından emekçilerle bütünleşebilecek bir başka olanağı da doğurmaktaydı. Ne var ki KESK ve bağlı sendikalar, sonraki süreçlerde de, bırakalım üye olmayan emekçileri, üye olup işten atılan veya açığa alınan emekçileri dahi mücadelenin merkezine koymayan bir tutum geliştirdiler. Tüm çağrılara rağmen dönem boyunca, kıyıma uğrayan emekçiyi mücadelenin merkezine koymayan ve üyelerle sınırlı 'dayanışma' ilişkisini, diplomasiyi ve yargıyı merkezine alan bir tutumda ısrar edildi. Reformist solun damgasını taşıyan bu yaklaşım, olanakların heba edilmesine, boş beklentilere, kırılmalara ve güven kaybına yol açtı. Bugün bizi, atacağımız adımları dünden daha geri bir noktadan üzerinden şekillendirmekle yüz yüze bıraktı. Bu başlık altında dile getirdiğimiz sorunsalın, özünde sınıflar mücadelesini ele alışla ve düzen karşısındaki konumlanışla ilgili olduğunu vurgulayarak, bu temel sorunun hangi sonuçlar ürettiğini, geride bırakılan dönemlerdeki tutumlar üzerinden ele almaya başlayabiliriz.

(Devam edecek)

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

Bakırköy Belediye işçileri grevinin ardından...

Bakırköy Belediyesi'nin işçi düşmanı politikaları hayata geçirme çabasına karşılık belediyede çalışan işçi ve memurların hak mücadelesi de genişliyor. Belediyenin hemen hemen tüm çalışma alanlarında oluşan huzursuzluk, işçileri örgütlenmeye, sendikalaşmaya yöneltiyor. "Sosyal demokrat" kimliğin altına gizlenen belediye yönetiminin, örgütlü mücadeleye olan tahammülsüzlüğü ise gün geçtikçe artıyor.

Geçtiğimiz dönemlerde özellikle Atatürk Spor ve Yaşam Köyü işçilerinin sendikalaşma ve toplu sözleşme sürecinde, sendika genel başkanının gece vakti belediye başkanı ile yaptığı kirli pazarlıkların sonucunda işçilerin direnişi sonlandırılmıştı. Sözleşme sürecini tıkayan, işçilerin taleplerini kabul etmeyen, işçilerin toplantılarını basan yönetim, akabinde sosyal demokrat kimliği temize çıkarma telaşı içine düşmüştü. Bu uğurda, işçilerin yaptığı basın açıklamalarına katılarak, çadırlarına giderek "emekten yana" olduğunu yansıtmaya çalışmıştı. Sonrasında öncü işçilerin bir kısmı başka müdürlüklere sürgün edilmiş, işçiler arasında sendikal örgütlülüğe olan güven azalmış, birçok işçi sendikadan istifa etmişti.

Örgütlülüğün kırılmasıyla birlikte işçilerin üzerindeki baskılar artarken, sendikalaşan işçilerin mobbinge uğraması, işten atmalar, sürgünler Bakırköy Belediyesi'nde rutin bir hal aldı.

BELEDİYE PROVOKASYONU VE SENDİKA BÜROKRASİSİ BİR ARADA

Bunun son örneği ise 530 sözleşmeli işçi adına oturtulan sözleşme masasında anlaşmazlık zaptının tutulması üzerine yaşandı. Taleplerinin kabul edilmemesi, Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'de örgütlü işçilerin grev kararı almasına yol açtı. Grev kararının duyurulacağı eylem öncesinde meydana toplanan işçilerin yanına gelen belediye başkanı, "sol, sosyal demokrat bir kimliğe sahip bir parti-

nin belediye başkanı olarak işçilerin hak alma mücadelesinin yanında olduğunu, sonuna kadar destek vereceğini" ilan etti. İşçilerin, başkanın açıklamalarına tepkisi gecikmedi. "Direne direne kazanacağız!" diye slogan atan işçiler bu kez de sendika başkanı tarafından "Haddinizi bilin!" denilerek susturulmaya çalışıldı. Belediye başkanına tepki gösteren işçilerin sendika başkanı tarafından susturulmak istenmesi, işçiler karşısında esip gürleyen, patronun karşısında ise işçileri küçük düşüren davranışlar sergileyen sendika bürokratlarına özgü kimliğin dışavurumu oldu.

Sendika yönetimi, bünyesinde gerçekleşen her örgütlenme mücadelesini engellemeye çalışan, örgütlenen işçileri işten atan, sözleşme masasında işçilerin asgari taleplerini dahi kabul etmeyen bir belediye yönetiminden umudunu hiç kesmiyor. Ya da uzlaşmacı anlayışı yüzünden her seferinde patrona boyun eğiyor. Sendika genel başkanı tarafından dahi dikkate alınmayan böyle bir sendika yönetiminin, belediye başkanına cevap vereceği yerde, işçilere "haddinizi bilin,

ne de olsa belediye başkanımız" demesi korkularına işaret ediyor. Bakırköy'deki geçmiş direnişlerden akıllarda kalan bir slogan olan "İşimiz, aşımız ya da başımız!" netliğiyle hareket eden, onurlu bir mücadelenin sergilendiği bir alanda, işçilerle alay eden belediye başkanının provokatif sözlerine, işçilerin "Direne direne kazanacağız!" sloganından daha önemliymiş gibi değer biçenler, hem koltuklarını kaybetmek istemiyorlar, hem de emek düşmanı politikalara suç ortaklığı yapmış oluyorlar.

GREV SONA ERDİ

İlerleyen günlerde grevin bitirilmesi için yapılan görüşmelerde belediye yönetimi tarafından dayatılan ek protokolde yer alan Tiyatro Müdürlüğü'ne bağlı işçilerin sözleşme dışı bırakılmak istenmesinin, işçiler tarafından kabul edilmemesi üzerine grev devam etmişti. Grevin 5. günü yapılan 2. görüşmede sağlanan anlaşma ile sözleşme imzalanmış oldu. Sözleşmenin 1. yılında ücretlere ve sosyal haklara yüzde 8 zam yapılacaktır. 2.

yılda ücretlere ve sosyal haklara yüzde 7 zam olacak. Kadrolu işçilere 155 TL taban ücret, 0,25 kuruş kıdem verilecek. Tiyatro Müdürlüğü'ndeki işçilere 90 TL taban, her ay 100 TL sosyal yardım, 1 Mayıs'ta 570 TL ikramiye, Kurban ve Ramazan bayramlarında 500 TL ikramiye ve 22 Kasım'da 15 günlük ikramiye verilecek.

İZLENECEK YOL İŞÇİLERİN BİRLİĞİNDEN GEÇİYOR

Siyasi kimliği üzerinden demagoji yaparak işçileri bölmeye çalışan, fakat açık patron kimliğiyle hareket etmekten de vazgeçmeyen belediye yönetimine karşı işçilerin birliği, kazanmanın asgari koşuludur. Birçok deneyime sahip Bakırköy Belediyesi işçileri, yeni bir oyuna gelmemek için örgütlü birliklerini kısıncılıkla korumak zorundadırlar. Grevlerin ve direnişlerin işçinin istediği gibi bağtlanması, işçilerin söz-yetki-karar süreçlerinin tümünde taban örgütlenmesi ve temsilcileriyle yer almasıyla mümkündür. İşçiler ayrıca belediyenin ikiyüzlüce tutumunu bir an olsun unutmadan, sendikanın işçiden yana tutum sergilemesini de ancak taban örgütlenmesine dayalı mücadeleyle sağlayabilirler.

Grev önemli bir adımdır, hakkını vermek gerekir. Yalnız, sergilenecek direnişlerde işçilerin ipleri kendi elinde tutması süreçlerin kazanımla sonuçlanmasını sağlayacaktır. Aksi takdirde bugünkü işçi düşmanı belediye ve icazetçi sendikal bürokrasi tablosuna boyun eğmek zorunda kalacak ve bu da ister istemez yenilgiyi getirecektir.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

DEV TEKSTİL'den eğitim çalışması

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) yakın zamanda çıkarmış olduğu kadro eğitim dizisinin birinci kitapçığının konusu "Fabrika çalışması ve taban örgütlülükleri" 30 Ekim'de yapılan toplantıyla eğitim çalışmasına dönüştürüldü.

Sendika genel merkezinde sendika çalışmasına katılanlarla gerçekleştirilen

eğitim çalışmasında kitapçıkta yer alan konunun alt başlıkları ele alındı. "Neden fabrika çalışması", "Hedefli çalışmaya nereden başlamalı" ve "Fabrikayı her yönüyle tanımak" alt başlıklarına dair sunumlar yapıldı.

Sunumlar özgölünde katılımcıların çalıştıkları fabrikalar tartışıldı. Fabrika çalışmasında yer alanların yol ve yön-

tem konusunda pratik deneyimleri üzerinden yapılması gerekenler örneklenirdi.

Tartışmalar sonucunda ortaya konulan eksikliklerin bir sonraki toplantıya kadar giderilmesi kararlaştırıldı.

Son olarak bir sonraki eğitim tarihi belirlenerek eğitim çalışması bitirildi.

“Haklarımız için sonuna kadar direnmekte kararlıyız!”

Asil Çelik işçisi ile devam etmekte olan toplu sözleşme sürecini konuştuk...

- TİS süreci nasıl gidiyor?

- Talebimiz, kıdem ve fabrika içerisinde birleştirme zamları. Bu ikisinden vazgeçmiyor işçiler, bunları alacaklar. Bunun için her türlü direnişe hazırız. İşçi yapabilir bunu. İşçilerin içerisinde illa ki çatlak sesler çıkıyor, muhalif sesler çıkıyor ama bu zam öyle ya da böyle alınacak. Patronlar kriz var diyor. Aşağıda şefler, müdürler aynı şekilde... Patron yeni yatırım yaptı, 120 milyon avruluk yatırım yaptı fabrikaya. Burada yeni bir yatırım var, bununla ilgili sipariş alacaklar. Üretim arttırıldı. 350 bindi, 2027'ye 1 milyon tona hedef çektik. Hedefleri büyük. İşte içeride psikolojik bir savaş var. 2009 süreci gibi bir süreç yaşanır diye korkuyor insanlar. 2009 TİS sürecinde her şey güllük gülistanlıkken, kriz bir anda o süreçte çıktı. Bu süreci de 2009 süreciymiş gibi gösterip, kriz varmış gibi yansıtıp direnişi kırmaya çalışıyorlar.

- İşçiler ne düşünüyor bu durum için?

- İşçiler kriz görmüyor. Zammı alacağız diyorlar. Çoğu eski işçi zaten. Kıdem zammı ile ilgili işçilerden yana baskı var. Kırmızı çizgimiz kıdem zammı. Artı fabrika içi iyileştirme. Ortalama toplam yüzde 33'e varan bir zam istiyoruz. Bunun içinde iyileştirme zammı, derece dediğimiz zam ve kıdem zammı var.

Şu an görüşme sürecindeyiz. Arabulucuk süreci 5 Kasım'da. Biz beklemedeyiz. Belki erken düşer. Şu an siparişler çok ama yıl sonu geldiği için siparişler azalıyor. Eğer greve giderse süreç Şubat'ı buluyor.

- EMİS sözleşmesini takip ediyor musunuz? İki sözleşmenin çakışma durumu var, sizi etkiliyor mu?

- EMİS sözleşmesi ile ilgili fazla bilgimiz yok. Orayı çok takip edemedik. Patron şundan baskı yapıyor; burada

verirsek diğer fabrikalar var, Diler Çelik gibi. Orada işçiler bunun üstünde isteyecek diye düşünüyor. Burada verirsem, oralarda işçiler ayaklanır diye her türlü baskıyı uyguluyor. Süreç çok çalkantılı. Geçmişten gelen grevler var. İlk defa çıkmıyoruz greve. İşçilerin çoğu eski, insanlar '98'den beri orada; toplu sözleşme görmüş, 4 tane grev görmüş. Bu seneki kırmızı çizgimiz kıdem zammı, seneye ne olur bilmiyorum. Çünkü işçilerin bayağı geçmişten gelen acıları var. Patronun şu an işleri iyi gözüküyor. Biraz sıkışmış durumdalar. Sene sonu olduğu için siparişler az ama yeni yıl ile birlikte yeniden başlayacaktır.

- Grevden önce ara eylemler düşünüyor musunuz?

- Şu an bekleme sürecindeyiz. Zıtlasmaya kalmış yani. Eylem yapıyoruz ama yapacağımız eylemler hep uzun sürecek. Bu süreç uzun sürecek, 3 ya da 5 ay. Eylemi zamanı geldiğinde yapalım ki, zarar versin, patrona diz çöktürsün. Mesai eylemi yapılacaktı, bu eylemi zamanında yaptık, çok yoruyor. Hep biz yoruluyoruz. Kırmak değil ama süreç uzun olduğu için işçi yoruluyor. Yapmayız demiyorlar, ey-

lem olduğunda yapıyorlar ama zamanında bu tür eylemlerde yıprandıkları için yanaşmıyorlar. O süreçte çok yıpranmış işçi, sendikalaşmadan, şundan bundan. Artık yüzde üçü beşi kabul ediyor işçi yıprandığı zaman...

- İşyeri komitesi bir araya gelip süreç içerisinde değerlendirme yapıyor mu?

- Değerlendirme yapılıyor. Şu anda değerlendirilecek bir şey yok ki, süreç aşamaları üzerinden bir değerlendirme ve bilgilendirme yapıldı. Süreç maddiyata geldi mi toplanılacak, yine bir araya gelinecek. Konuşulacak ne olacak, ne bitecek diye. Taslak fazla demiş patron, düzeltin gelin demiş. Özellikle kıdem zammına çok demiş. Sendika düzeltmiyoruz demiş, taslağın arkasındayız demiş. Alacağız bütün talepleri, ne aşağı ne yukarı demişler.

- Sizde kıdemli işçi sayısı yüksek mi? Yeni işçi sayısı nasıl?

- Kıdem yüksek bizde. Yeni işçi var ama üç dört senedir var. Çoğu eski işçi, 5 yılın üstünde falan. Yaklaşık 700 işçinin 300 tanesi eski. Yarı yarıya fark ediyor. Diğerleri de 4 senelik 5 senelik. '90'dan

beri çalışan var bizim orada.

- Sözleşme dışında da, İzmir şubeden temsilciler görevden alındı, işten atılanlar var. Ne düşünüyorsunuz bununla ilgili?

- Hiç haberimiz yok bununla ilgili, takip etmedik. Şu anda toplu sözleşme süreci olduğu için insanlar buna yoğunlaşmış durumda. Fazla takip edemiyoruz. Kırılgan insanlar var, onları motive etmeye çalışıyoruz. Bunun üzerine yoğunlaşmış durumdayız şu anda.

- Son olarak söyleyeceğin bir şey var mı?

- Son olarak söyleyeceğim şey, alacağız hakkımızı. İşçiler sürece yoğunlaşmış durumdalar. Süreç yaklaştıkça eleştiriler artıyor tabi. Sözleşmeye yoğunlaşıyor herkes sonuçta. Eleştiri olsa bile bunlar da bu konudan mağdur ve bu zammı almak zorundalar. Bunun farkındalar. Ağır bir iş yapıyor sonuçta. İnsanların geçmişten mağduriyetleri var. Eleştiriyorlar evet eleştiri çok ama sonuçta bir ortak noktada buluşuyoruz. Son süreç geldikçe herkes duruluyor, sesler kesiliyor. Zaten bizim işveren grevi kaldıramaz. Bir grev olursa fabrika batır. Demir çelik sektöründe rekabet çok var artı yeni projeler, yatırımlar var. Yılbaşında üretim arttırımına gidecekler. Sipariş verecek adam buna da bakıyor, işçilerin durumu ne, fabrikanın durumu ne diye. Süreç anlaşma olmazsa greve doğru gidiyor. İşçiler hazır. Sendika da sağlam durursa bu işi koparırız. Süreci doğru değerlendirirsek alırız.

Çorlu'da işçi toplantısı

Çorlu'da 30 Ekim'de metal, tekstil ve petro-kimya işkolundan işçilerin katıldığı bir işçi toplantısı düzenlendi. Toplantı öncesinde kolektif bir kahvaltı hazırlandı. Kahvaltı sonrasında ise toplantı başladı.

İlk olarak dünyada ve Türkiye'de yaşanan siyasal, ekonomik ve sosyal

süreçler tarihsel boyutları ile değerlendirildi. Özellikle içinden geçilen bu zor dönemde sınıfın öncülerine düşen görevler üzerine duruldu. Yanı sıra işçi sınıfının mücadelesinin önünden engelleri aşmanın yol ve yöntemleri anlatıldı.

Sunum sonrasında tartışma bölümüne geçildi. Sonrasında işçiler söz

aldı. Söz alan işçiler fabrikalarda bu dönemde mücadelenin zorlukları üzerine düşüncelerini ifade ettiler. Burjuva gericiiliğinin işçi sınıfının mücadelesinde yarattığı olumsuz etkiyi kendi deneyimleri üzerinden anlattılar. Hakları büyötmek için mücadelenin ve direnmenin kaçınılmazlığına vurgu yaptılar.

Metalde Grup TİS görüşmeleri tıkandı...

Kazanmak için fiili-meşru mücadeleye!

General Elektrik/Grid Solutions, ABB Elektrik, Schneider Elektrik ve Schneider Enerji fabrikalarında çalışan binlerce metal işçisini ilgilendiren Grup TİS görüşmelerinin 60. gününde uyuşmazlık tutanağı tutuldu. Metal patronlarının TİS görüşmelerinde metal işçisini kölece çalışma koşullarına mahkum edecek maddeleri dayatmasıyla görüşmelerde şimdiye kadar 34 madde kabul edilebilirken 43 madde üzerinden bir anlaşma sağlanamadı.

Metal patronları, Grup TİS sürecinde metal işçisinin kazanılmış haklarına göz dikerken, metal işçisini sefalet iten teklifleri dayatmakta. Anlaşıyor ki EMİS patronları, Türkiye'deki OHAL düzeninden de faydalanarak metal işçisini köleliğe mahkum bırakacak bir TİS imzalamak istiyor. "Olağan" koşullarda bile 29 Ocak grevini erteleyen AKP iktidarının, OHAL durumunda aynı tutumu daha rahat alacağına güvenen EMİS patronları pervasızca davranmayı sürdürecektir.

Kaldı ki 29 Ocak grevinde teslim bayrağını anında çeken ve bugün Türk Metal zihniyetine bürünmüş bir Birleşik Metal-İş karşılarında duruyorken, metal işçisine ölümü göstererek sıtmaya razı etmek için ellerinden geleni yapacaklardır.

TİS masasına birinci altı ay için %6, diğer altı aylık dönemler için ise %4 zam (bu da ortalamada ikramiye dahil 145 TL zam anlamına geliyor) teklifi ile gelmeleri, güvencesiz çalışma süresini 4 aya çıkartmayı, idari maddelerde kazanılmış hakları yasal sınıra çekmeyi içeren teklifler ile gelmeleri de bunu göstermektedir.

Tüm bu dayatmalar göstermektedir ki EMİS patronları sınıfsal bir tutum içerisinde. Birleşik Metal-İş - EMİS sözleşmesinin onbinlerce metal işçisinin etkileyeceğini çok iyi bilmektedirler. Bunun için kendi başlarına değil sınıflarının

çıkarı ne gerektiriyorsa ona göre hareket etmektedirler.

METAL İŞÇİSİ AYAĞA KALKMALI

Tüm bunlar yaşanırken metal işçisi metal patronlarının oyunlarını bozmak, bütün dayatmaları alt üst etmek istiyorsa bir an önce harekete geçmelidir. Metal işçisinde bu mücadele birikimi mevcuttur. Geçtiğimiz TİS görüşmelerinde MESS içindeki patronları dize getirerek haklarını alan ve MESS'i çatlatan metal işçileri süreci ellerine almalıdır. Artık süreci kapalı kapılar arkasından izleme günü değildir.

Fabrikalarda bugünden mücadele ateşi harlanmalı ve "grevse grev" diyen bir hazırlığa girilmelidir. EMİS'i dize getirecek olan da budur. Birleşik Metal-İş'in 60 gündür metal işçisini hareketsiz bırakması EMİS patronlarının pervasızca hareket etmelerini kolaylaştırmaktadır. Görünen odur ki, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın binlerce metal işçisinin mücadelesini başarıya götürecektir. her hangi bir mücadele programı bulunmamaktadır.

KAZANMAK İÇİN FİİLİ-MEŞRU MÜCADELEYE

İşbirlikçi-uzlaşmacı bir sendikal anlayışa Metal Fırtına'da güçlü bir darbe vurulmuş, fiili-meşru mücadelenin gücü ve etkisi pratikte doğrulanmıştır. TİS sürecindeki metal işçisi de buradan yol yürümelidir. Bunu başarmanın yolu ise bellidir; fabrikalarda oluşturulan TİS komitelerini daha işlevli hale getirmek ve gerek fabrika içinde, gerekse de fabrika girişi çıkışlarına denk getirilecek bir eylem programı çıkarmak. Her fabrikada alınacak kararlar, EMİS kapsamındaki fabrikaların geneline yayılabilir ve tüm fabrikalarda süreci daha aktif işletecek komiteler hayata geçirilmelidir.

Metal işçilerinin şimdi önünde iki seçenek bulunuyor: Ya geçtiğimiz Grup TİS sürecinde olduğu gibi TİS'in tüm yasal sürecini hareketsizlikle geçirip EMİS'in dayatmalarına boyun eğmek. Ya da fiili-meşru mücadele ateşini harlayarak metal patronlarından haklarını söke söke almak.

Yüksel Endüstri'de işten atma saldırısı ve eylem

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlendiği Yüksel Endüstri fabrikasında, geçtiğimiz hafta Erkan Endur isimli işçi işten atılmış, bunun üzerine 65 işçi, arkadaşlarının geri alınması için üretimi durdurmuştu. Birleşik Metal-İş ve fabrika yönetimi arasında yapılan görüşmelerde patron, işten atılan işçiyi geri alacağını söylemiş, bunun ardından işçiler iş başı yapmıştı. Fakat patronun sözünü tutmaması üzerine Yüksel Endüstri işçileri geçtiğimiz haftadan bu yana üretimi durdurarak fabrikadaki eylemlerini sürdürüyorlar.

65 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

31 Ekim akşam saatlerinde Yüksel Endüstri patronu, Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye 65 işçiyi işten attığını duyurdu. Bunun üzerine Birleşik Metal-İş Kocaeli Şubesi ve işçiler fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Başkanı Telat Çelik, açıklamada, yaklaşık 1 haftadır yaşanan bu saldırıya karşı kapı önünde direnişte olduklarını ve mücadelenin sürdüğünü ifade etti. Yeni bir mücadele gününün başlangıcı olduğunu ve bu mücadelenin fabrikaya hakim olan anlayışa karşı olduğunu belirtti.

İŞÇİLER MÜCADELE KARARLILIKLARINI HAYKIRDI

Çelik, patronun işçi iradesini tanımamasını, aymazlığını ve işten atma saldırısını teşhir etti. İşçiler de patronun bu tutumlarına karşı mücadele kararlılıklarını haykırdılar. Atılan işçiler işlerine geri dönene kadar direnişin süreceği belirtilirken "Direne direne kazanacağız!", "Direne direne direnişten zafere!" sloganları atıldı.

Kıdem tazminatının gaspı için sermaye temsilcileri görüşecek

Geçtiğimiz haftalarda kıdem tazminatının gaspı yolunda 2017'de adımlar atacağını duyuran sermaye temsilcisi AKP hükümeti, 2017 yılı programında konuya yer verdi.

Resmi Gazete'de yer alan hükümet programında kıdem tazminatı için "mevzuat çalışması" yapılacağı belirtildi.

Hayata geçirilecek "tedbirler" bölümünde konuya ilişkin "Bireysel hesaba

dayalı kıdem tazminatı sistemine yönelik mevzuat çalışması yapılacak" ifadelerine yer verildi.

Çalışmaların süresi için de 2017 Mart sonu belirlendi.

Tazminatların fona devredilerek gasp edilmesi için çaba harcayan sermaye devleti, "mevzuat çalışması" kapsamında da kendi temsilcileri bakanlar ve sözde işçi temsilcisi, esasta ise sermaye aja-

nı sendika bürokratlarıyla işçileri köleliğe mahkum etmenin yolunu arıyor.

2017'de hayata geçirilecek uygulama için Çalışma ve Sosyal Güvenlik, Kalkınma, Maliye ve Sağlık bakanlıkları ile işçi ve patron sendikaları arasında görüşmeler yürütüleceği duyurulurken, sermaye devleti "sosyal diyalog", "üçlü danışma kurulu" vb. mekanizmalarla işçileri aldatma çabasında.

Kadın işçi grevlerinin gösterdikleri

Kadın sorunu, yüzyıllardır çeşitli biçimler altında derinleşmiş ancak her daim tarihsel ve toplumsal özünü koruyarak günümüze dek taşınmıştır. Sömürü üzerine kurulu kapitalist sistemde de korunan bu öz üzerinden kendine has biçimler almıştır. Kapitalist düzen, kadının çifte sömürsünü gündeme getirerek evde ve fabrikada kadın emeğini sömürmek için arkasına gizlendiği dinsel gericilik ve yüzyıllık geleneksel yargıların yardımı ile kadının ayağına kölelik prangalarını geçirmiştir. Bugün toplumsal algının yarattığı meşruiyet aracılığıyla kadınlar fabrikalarda azgınca sömürülmekte, ev-çocuk bakımı kayıtsız şartsız kadının omuzlarına bindirilmektedir. Taciz-tecavüz-cinayet vakaları kadının yazgısı haline dönüştürülmekte, kirli savaşlarda, sürgünlerde kadın bedeni ganimet olmakta ve kadın ulusal olarak da sömürülmektedir.

Kadının kapitalist sistem altında yaşadığı bu zulme karşı, bilinçli bir politika olarak bütünü gözden saklayan yaklaşımlar sergilenmekte, tekil olaylar üzerinden suç yalnızca “erkekler”in üzerine yıkılmakta ve kadının geleneksel-dini görevlerine işaret edilmektedir. Sermaye devletleri ise bir yandan timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan da kadının ikinci sınıf konumunu pekiştiren yasaları ile emperyalist-kapitalist sömürünün gereklerini yerine getirmektedirler.

KADIN İŞÇİ GREVLERİNİN ÇAĞRISI: İŞÇİYİZ, KADINIZ, İNSANIZ!

Denilebilir ki emperyalist-kapitalist sistem yüzyıllık yönetim deneyiminin dersleriyle, özellikle sendikal bürokrasi ve işbirlikçi sözde sosyalist partiler aracılığı ile işçi sınıfının sınıf bilincine vurduğu ketlerin yardımıyla, karşı karşıya kaldığı krizlerin faturasını işçi sınıfının sırtına yüklemeyi başarmış, savaşlarla, talanlarla bugünlere gelmiştir. Ancak yapısal krizler içinde debelenmekten, debelendikçe saldırganlaşmaktan ve saldırganlaştıkça da sonunu hızlandırmaktan kaçamamaktadır. Bugün dünyanın dört bir yanında emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı yıkımlara karşı işçiler, öğrenciler, kadınlar sokakları doldurmaktadır.

Ekim ayı boyunca dünyanın çeşitli ülkelerinde sokaklara çıkan işçi kadınlar da kadın kimliğine dönük saldırılara kendi cephelerinden yanıt vermektedirler. Ortak bir şekilde adeta “İşçiyiz, kadınız, insanız!” çağrısının yapıldığı bu eylemlerle kadın işçiler üretimden gelen güçlerini

kullanmayı öğrenmekte, emperyalist-kapitalist sistem can çekişirken ölümcül darbenin hazırlıklarına girişmektedirler.

Polonya’da kürtajın sadece tecavüz ve ensest vakalarından doğan hamilelik durumlarında ve anne ya da fetüsün hayatı tehlikesi mevcut ise yapılabilmesini öngören maddeleri dahi yasaklayan değişiklik tasarısına karşı kadın işçilerin bir günlük genel greve gitmesi, Latin Amerika ülkelerinde 17 yaşındaki bir genç kadının tecavüze uğrayıp katledilmesine karşı yapılan iş durdurma eylemleri ve ardından son olarak İzlanda’da “eşit işe eşit ücret” talebiyle iş bırakma eyleminin gerçekleşmiş olması tek bir gerçeği yansıtmaktadır. Artık kadın işçiler, emperyalist-kapitalist sistemin kendilerine biçtiği role karşı öfkelerini örgütlü bir biçimde üretimden gelen güçlerine sarılarak sokaklara taşımaktadırlar.

KADIN SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNDE SINIF MÜCADELESİ VE KADIN İŞÇİLER

Marksist-Leninist dünya görüşü, kadın sorununun çözümünde, tekil olayların parçalı tablosu içerisinde öne çıkan, bağımsız kadın örgütlenmeleri aracılığıyla her sınıftan kadının dayanışmasını hedef alan ve sorunun sonuçları üzerinden politikalar üreten yaklaşımın aksine bütünü gözeterek sorunun kaynağına, kapitalist sistemin kendisine dikkat çekmektedir. Kapitalist sistemi hedef alarak ve bu mücadele içerisinde demokratik kazanımları kadınların toplumsal müca-

deleye katılmalarının basamakları olarak değerlendirerek, bu ekseninde kapitalist sistem içerisinde sonuna dek tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı saflarındaki kadın işçileri sınıf mücadelesi sahnesine davet etmektedir. Kadının cinsel kimliğine yönelik tüm saldırıların püskürtülebilmesinin ve hak kazanımlarının, işçi kadınların öncülüğünde sınıfın üretimden gelen gücü ile mümkün olabileceğinin, kadın sorununun asıl çözümünün ise bu mücadele içerisinde sınıflar arasındaki çelişkinin işçi sınıfı lehine çözümüyle, yani işçi sınıfının iktidarı ile gerçekleşeceğinin altını çizmektedir.

İşte kadın sorunu ekseninde bu Marksist-Leninist görüşü temsil eden sınıf devrimcileri de bugün kadının karşı karşıya bulunduğu toplumsal boyuttaki tüm sorunlar karşısında işçi kadınların örgütlenmesinin ve üretimden gelen güçlerini kullanmalarının çözücü halka olduğunu vurgulamaktadırlar. Ve işçi kadın çalışmalarını toplam sınıf çalışmalarının bir parçası olarak ele alırken, işçi kadınların cinsel kimliklerine dönük saldırıların sınıfsal boyutuna dikkat çekerek onları bu temel üzerinden örgütlemekte ve sınıf mücadelesini örmektedirler.

Kısaca söylemek gerekirse, Marksist-Leninist dünya görüşünün işaret ettiği ve sınıf devrimcilerinin somut olarak örgütledikleri gibi, kapitalist-emperyalist sistem içerisinde kadın sorununun çözümünde ana karakter işçi kadınlar, çözüm alanı ise sınıf mücadelesinin kendisidir.

DENEYİMLERDEN ÖĞRENEREK KADIN İŞÇİ ÇALIŞMASINDA DERİNLEŞMEK!

Emperyalist-kapitalist sistem içerisinde kadın işçilerin dünyanın çeşitli ülkelerinde sıkıştıkları cendereden çıkmak adına genel greve başvurmaları, sınıf devrimcilerinin kuşandıkları ideolojik görüş çerçevesinde ortaya koydukları pratik ile örtüşmektedir. Ancak sınıf devrimcileri, kadın işçi grevlerinden çıkarılabilecek genel sonuçlarla yetinemezler. Deneyimlerden dersler çıkararak işçi kadın çalışmasında derinleşmek günün ödevlerindendir.

Elbette ki kadın işçi grevlerinin işaret ettiği ortak gerçekliğe rağmen her bir eylemsellik yükseldiği zemin üzerinden değerlendirilmeyi hak etmektedir. Söz konusu ülkelerin siyasal-ekonomik gelişimleri, kadın sorununun bu ülkelerde aldığı biçimler, bu ülkelerdeki sınıf mücadelesinin tablosu ve bu tablo içerisinde işçi kadınların konumu farklılıklar göstermektedir.

Bu sebeple devam eden yazılarımızda tek tek kadın işçi grevlerini ve üzerinde yükseldikleri zemini konu alarak değerlendirme alanında bir ilk adımı atmış olacağız. Sınıf devrimcileri kadın sorunu üzerinden gelişen güncel deneyimleri devrimci sorumlulukla ele almaya devam ederken, dünyanın dört bir yanında eşitlik ve özgürlük için ayağa kalkan işçi kadınları tüm devrimci coşkularıyla selamlamaktadır.

Kadın işçilerin talepleri için örgütlü mücadeleye!

İşçi sınıfı ve emekçilerin ağır çalışma koşullarına karşı geçmişten bugüne yükselttikleri taleplerin yanında, kadın işçilerin kadın olmaktan kaynaklı özgül talepleri de bulunmaktadır. Bu talepler uğruna mücadelenin anlamlı örneklerinden biri geçtiğimiz haftalarda yaşandı. Valfsan adlı işyerinde DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye kadın işçiler, regl iznini ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ücretli izin olmasını Toplu İş Sözleşmesi'ne yazdırdılar.

Bilindiği gibi kapitalistlerin tek amacı her zaman için daha fazla kâr elde etmektir. Bu nedenle işçi hakları en asgari düzeyde karşılanmakta, mümkünse yok sayılmaktadır. Kadın işçiler söz konusu olduğunda bu durum daha belirgindir. Kapitalizmin hüküm sürdüğü her yerde kadın işçilerin taleplerinin uygulanmasının önünde fiili engeller bulunmaktadır. Örneğin bu yılın Şubat ayında Çin'de geçen ve basına yansıyan örnekte olduğu gibi... Çin'de Anhui Eyaleti'nde kadın çalışanlara ayda birkaç gün olmak üzere regl ve doğum izni, 1 yaşından küçük çocuğu olanlara da günde bir saat emzirme izni hakkı verilmesi gündeme gelmişti. Ancak kadın işçiler bu uygulamanın eyalette iş bulma şanslarını azaltacağından endişelenmektedir. Çinli kadınlar patronların her ay erkeklerle göre daha çok izin kullanan kadınlara iş vermeyeceği ve erkeklerle öncelik tanıyacağını düşünmektedirler. Öte yandan kadın işçiler "kadınlık hallerinin afişe olmasından" ve buradan gelen baskıdan endişe duyduklarını ifade etmişlerdir. Görüldüğü gibi ataerkil kapitalist düzende kadın işçiler hak elde etseler dahi, bu haklarını kullanmalarının önüne yine mevcut düzenin yarattığı engeller çıkmaktadır.

Kapitalist düzenin bir başka yüzünde ise kadın işçilerin hakları farklı bir sömürünün konusu haline getirilmektedir. Buna dair çarpıcı bir örnek, Bristol'da kurulu Coexist isimli firma üzerinden geçtiğimiz Mart ayında basında yer alan haberlerden yansıdı. İngiltere'de kadın

çalışanlara regl izni sunan sayılı şirketlerden biri olmakla övünen bu firma, olması gereken bir hakkı kadın işçilere bir lütf gibi sunarak aynı zamanda reklam yapmaktadır. Asıl niyet ise şirket yöneticilerinin şu ifadelerinde yer almaktadır: "Bu izin çalışanların daha çok izin yapmaları anlamına değil, daha esnek ve verimli çalışmaları anlamına gelmektedir." Özetle kadın işçileri düşündükleri için değil, esnek çalışmayı dayatıp "verimi" arttırarak, daha çok kâr elde etme hesabındadırlar.

TÜRKİYE'DE DURUM NEDİR?

Yasal mevzuata göre 4857 sayılı İş Kanunu, kadınların genel olarak ağır ve tehlikeli işlerde, yeraltı ve sualtı işlerinde çalıştırılmayacaklarını hükme bağlamıştır. Ancak 2004 yılında çıkarılan Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği'nde bu değiştirilmiş, tekstil de dahil kimi işkolları bu kapsama alınmış ve kadın işçilerin bu alanlarda çalıştırılabileceği belirtilmiştir. Bilindiği gibi bir işkolunun ağır ve tehlikeli statüsüne alınması, beraberinde işçilere mesleki eğitim verilmesini ve

koruyucu yeni bir takım yükümlülükler getirmektedir. Kadın işçiler için bu koruyucu önlemlerden biri yönetmelikte "Kadın İşçilerin Özel Günleri" başlığında şu şekilde belirtilmiştir: "Kadınlar, ay hali günlerinde ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmazlar. Bu günlerin sayısı 5 gün olarak hesap edilir. Daha fazlası için hekim raporuna göre hareket edilir. Ay halinin başlangıcı işçinin ihbar tarihidir."

Ancak kadın işçilere getirilen bu yeni "hak" çoğu patronu rahatsız etmiştir. Patronların şikayetleri, kadın işçileri işten çıkarma tehditleri ile birlikte, patronların bir dediğini ikiletmeyen AKP "sorunu" çözmüştür. Öncelikle 7 Mart 2010 tarihinde yapılan değişiklikle kadınların yoğun çalıştığı konfeksiyon/triko, dokuma, giyecek imali işyerleri ile otel ve tatil köylerinin mutfakları gibi 42 işkolu ağır ve tehlikeli işler kapsamından çıkarılmıştır. Sonrasında ise 30.12.2012 tarihinden geçerli olmak üzere Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği tümünden yürürlükten kaldırılmıştır. Bu şekilde kadın işçinin geriye dönük izin hakkı için dava açma imkanı da kaldırılmış olmaktadır. Zira kadın işçiler genelde işini kaybetme korkusu ile bu

hakkı kullanamadığında, geriye dönük dava açarak, haklarını talep edebiliyorlardı.

Kadın işçilerin kazanmış olduğu haklardan dolayı patronların yaşadığı "sıkıntı", o dönemde SANKO Holding Başkanı Abdülkadir Konukoğlu, "Fabrikanızda 4 bin kadın çalışıyor. Bir sabah bin tanesi yok. Nasıl çalışacaksınız? Bir kadın işçi idari mahkemeye giderse ne olacak" diyerek özetlemişti!

Kuşkusuz ki sorun sadece regl izni değildir. Bu bahaneyle ağır ve tehlikeli işte çalışan işçiler koruyucu bir takım haklardan mahrum bırakılmışlardır. Türkiye gibi ataerkil gerici kültürün güçlü olduğu bir ülkede kadın işçileri, hele de regl izni üzerinden hedef göstererek, bu büyük hak gaspını gerçekleştirmek daha sorunsuz olmuştur.

Bu açıdan Valfsan'da çalışan kadın işçilerin örneği oldukça anlamlıdır. Gerek işçilerin örgütlü olup, toplu sözleşme yapabildiklerinde mevcut yasalardan öte kazanımlar elde etmelerini göstermesi açısından, gerekse kadın işçilerin kadın olmaktan kaynaklı özgül bir talebin TİS maddesi şeklinde işçilerin ortak talebi olarak elde edilmesi açısından anlamlıdır.

Böylesi örnekler de göstermektedir ki kapitalizmde ağır sömürü ve baskı altında çifte ezilmişliği ve sömürüyü yaşayan kadın işçiler hak ve özgürlüklerini elde edebilmek, emeklerini koruyabilmek için örgütlü mücadelenin içinde yer almalıdır. Kadın işçilerin özgül talep ve istemlerinin ise sınıfın ortak talepleri olarak birleşik bir mücadelenin konusu haline getirilmesi gereklidir.

Gerici saldırgan yine serbest bırakıldı

İstanbul'da belediye otobüsünde "şort giydiği" gerekçesiyle hemşire Ayşegül Terzi'ye saldıran Abdullah Çakıroğlu, ikinci kez tahliye edildi.

Terzi'ye yönelik saldırısının ardından "inanç düşünce ve kanaat hürriyetinin kullanılmasını engelleme", "halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama",

"kasten yaralama" ve "hakaret" suçlarından toplamda 2 yıl 7 aydan 9 yıl 4 aya kadar hapis cezası istemiyle hakkında dava açılan Çakıroğlu, geçtiğimiz günlerdeki ilk duruşmada serbest bırakılmıştı.

Saldırısını dini gerekçelere dayandıran bir savunma yapan saldırgan, baş-

savcılığın itirazı üzerine yeniden gözaltına alınmış ve tutuklanarak hapisaneye gönderilmişti.

Gerici saldırganın avukatı tarafından 31 Ekim'de yapılan tutukluluk itirazı ise 1 Kasım'da sonuçlandı.

Saldırgan Çakıroğlu ikinci kez serbest bırakıldı.

Düzenin hizmetindeki bir kurum: YÖK

YÖK'ün kuruluşunun 35. yılındayız. Burjuvazi yükselen toplumsal harekete karşı darbeleri, sıkıyönetimleri, OHAL'leri önüne alırken, bunlarla beraber eğitim alanında da ihtiyaç duyduğu dönüşümleri hayata geçirmeye çalışmıştır. İlk olarak 12 Mart darbesinin ardından 7 Temmuz 1973'te kurulan YÖK de, paralı eğitim uygulamalarının ve üniversiteler üzerinde siyasal iktidarın söz sahibi olmasının önünü açan dönüşümleri hedeflemekteydi. Bu girişimin ömrü 2 yıl olmuştur ve yükselen toplumsal muhalefetin de etkisi ile AYM tarafından kapatılmıştır. Ancak burjuvazi üniversiteler ve eğitim alanında yapmak istediklerinin ilk sinyallerini vermişti; eğitimi piyasaya açmak, üniversitelerin özerkliğini ortadan kaldırmak ve muhalif unsurları temizlemek... O gün için bunları gerçekleştirecek koşullar olgunlaşmamıştı. Ancak 12 Eylül istenilen koşulları sağladı. Toplumun üzerinden bir silindir gibi geçen, toplumsal muhalefeti ezen 12 Eylül, sınıfa yönelik saldırıları hayata geçirirken, eğitim alanında da YÖK'ü tekrardan kurmayı önüne aldı.

6 Kasım 1981'de kurulan YÖK, 12 Eylül'ün üniversitelerdeki kılıcı oldu. 1.500 akademisyen görevden alındı, uygulamaya konan disiplin yönetmeliği ile ses çıkarmayan, sorgulamayan bir gençlik yaratılmasının önü açıldı. Soruşturmalar, uzaklaştırmalar, gözaltılar, tutuklamalar ile 12 Eylül düzeni üniversitelerde hayata geçirildi.

YÖK ilk kıyımlardan sonra adım adım icraatlarına başladı. Bilimsellik bir kenara atıldı, sermayenin ihtiyaçları öne çıkartıldı. Teknokentler ile bu hizmet bir üst bozuta taşındı.

Eğitim piyasalaştırılarak paralı eğitim uygulamaları hayata geçirildi. Bunun kar-

şısında duranlara yönelik soruşturmalar, uzaklaştırmalar devreye sokuldu.

Özellikle '90'lı yılların ikinci yarısında "modern işletmecilik teknikleri ile yönetilen bir kurum" olması gerektiği söylenen üniversiteler "pazar ekonomisine", "arz ve talep koşullarına" göre şekillendirilmeye devam edildi. "Bilgi toplumu ve küreselleşme sürecinin gerektirdiği insan gücü profili" ile yetiştirilmek istenen öğrenci profili tariflenmekteydi.

Bugün bu dönüşümler son hızla devam etmektedir. AKP ilk hükümet olduğunda YÖK'ü kaldıracağız palavraları atarken, YÖK'ü güçlendirmiştir. Kendi çıkarları ve politik hedefleri doğrultusunda kullanmaya devam etmiştir. Akademisyenler üzerinde, öğrenciler üzerinde, siyasal faaliyete dönük baskıyı arttırmıştır. Geçtiğimiz yıllarda üniversitelerin

birer karakola çevrilmesi, yasaklar, uzaklaştırmalar, faşist-gerici saldırılarla, akademisyenlere yönelik soruşturmalar ve uzaklaştırmalarla baskı katmerlenmiştir.

İlan edilen OHAL ve çıkartılan KHK'lar ile üniversitelerde en ufak bir çatlak sese izin verilmemektedir. Göstermelik de olsa yapılan rektörlük seçimleri kaldırılmıştır. Üniversiteleri baştan aşağıya Erdoğan ve AKP'nin çizgisiyle hizaya getirmek için çok yönlü bir süreç işletilmektedir. Elbette temelde sermayenin çıkarları esas alınarak.

Bugün YÖK karanlığını ortadan kaldırmanın yolu, onu var eden sınıf ilişkilerini ve kurulu düzeni hedef alan bir mücadeleyle örgütlemekten geçmektedir. YÖK nasıl ki sermaye düzeninin ihtiyaçlarının ürünü olarak kuruldu ise, ona ihtiyaç duyan düzenin yıkılmasıyla YÖK de son bulacaktır.

Liseliler buluştu: "Bir olmazsak birer birer yok oluruz!"

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), sistemin dayattığı geleceksizliğe karşı "Bir olmazsak birer birer yok oluruz!" şiarıyla 29 Ekim günü İstanbul Liseli Buluşması gerçekleştirdi. İstanbul'un farklı liselerinden bir araya gelen liseliler genel siyasal gelişmelerin yanı sıra okullarda yaşanan sorunlar üzerinde durdu. Sistemin içerisine girdiği çok yönlü krizin yansıması olan ve 15 Temmuz darbe girişimi sonrası OHAL ile tırmandırılan gericiliğin, okullardaki yansımaları ve eylemli süreçler üzerine tartışmalar gerçekleştirildi.

"PROJE"LERİ BELLİ GELECEKSİZLİK

Buluşmada, sermaye devletin birçok lisede hayata geçirdiği "proje okul" saldırısı da ele alındı. Uygulamanın esasta, gericiliği yaymanın ve geleceksizlik dayatmanın bir aracı olduğu vurgulandı. Bu saldırıya karşı tekil tekil liselerde velilerin ve öğrencilerin, oturma eylemleriyle, öğretmenlere veda törenleriyle tepkilerini gösterdikleri belirtildi.

"ÖRGÜTLENMEK ÖZGÜRLEŞTİRİR!"

Gün boyunca yapılan tartışmalar ışığında birlik olma vurgusu yapıldı. Liselileri düzen ile devrim arasında taraflaştırmanın önemine değinildi. Örgütlenme yol ve yöntemleri üzerine tartışmalar yürütüldü.

"ERDAL EREN'DEN BUGÜNE, YÜRÜYORUZ DEVRİME!"

Buluşmada, yeni dönemde yeni bir dünya yaratma hedefiyle adım atmak gerektiği vurgulanarak bu yönde somut planlamalar yapıldı. Her geçen gün artan baskılara, saldırılara ve geleceksizliğe karşı tek seçeneğin birlik olmak ve direnmek olduğunun altı çizildi.

Erdal Eren'in katledilişinin yıldönümü dolayısıyla 10 Aralık'ta DLB İstanbul İl Meclisi'ni toplama kararı alındı.

İÜ'de DGB'lilerin eylemine polis saldırı

Devrimci Gençlik Birliği'nin (DGB), İstanbul Üniversitesi'nde bir aydır süren direnişin "son dersi" ve YÖK protestosu için yapmak istediği eyleme polis saldırı.

Eylem için İÜ ana kapı önüne çağrı yapan DGB'lilere "merdivenlerden aşağıda eylem yapmaları" dayatmasında bulunan polis, çok sayıda resmi ve sivil polisle gözaltı aracını ana kapı yakınına konuşlandırdı.

DGB'liler ve eyleme desteğe gelen güçler toplandığı anda saldırıya geçen polis, 14 kişiyi gözaltına aldı. DGB'lilerin

yanı sıra DEV TEKSTİL temsilci ve üyelerinin de aralarında bulunduğu gözaltılar, polis saldırısına "İşkenceci polis hesap verecek!" sloganıyla karşılık verdi. Polis saldırısında muhabirimiz Bulut Boran Kale de gözaltına alındı.

GÖZALTINDA İŞKENCE VE DARP

Gözaltı otobüsünde ise küfürler ve hakaretler eşliğinde polis saldırılarını sürdürdü. Polisin darp ettiği sırada bilincini kaybedenler olurken, gözaltılar sağlık kontrolü için Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Devrimciler aji-

tasyonlar ve sloganlarla devlet terörünü teşhir ederken polis şiddeti azgınca burada da hayata geçirildi.

MUHAİRİMİZ GECE DE GÖZALTINDA

Sağlık kontrolünün ardından Beyazıt Karakolu'na getirilen gözaltılardan bir kişi Çocuk Şube'ye götürüldü. Akşam saatlerinde gözaltındaki 13 kişi serbest bırakılırken muhabirimiz, hakkında açılan başka bir soruşturma kapsamında ifade vermesi gerektiği bahanesiyle gece de gözaltında tutuldu.

Musul operasyonu ve ötesi

A. Engin Yılmaz

2015 yılının yazında gerçekleşmesi beklenen Musul operasyonu 17 Ekim tarihinde başladı. Haziran 2014 tarihinden beri IŞİD'in elinde bulunan Musul'u "kurtarma" operasyonu ABD'nin başını çektiği koalisyonun hava ve topçu desteği eşliğinde Irak Ordusu, Irak Halk Seferberlik Güçleri ve Kürt Peşmergeleri tarafından yürütülüyor. Musul operasyonu, 2003'te ABD önderliğinde Irak'ın işgalinden bu yana düzenlenen en büyük operasyon oluyor ve ortaya çıkaracağı sonuçlar itibarıyla bölgesel savaşta ve emperyalistler arası kışkırmada yeni bir aşamaya işaret ediyor.

Rusya, 2015'te Suriye üzerinden Ortadoğu'da cepheden Amerika'nın karşısına dikilmesiyle ABD'nin bir dizi planlarını altüst etmiş, yakın zamanda Suriye rejimiyle birlikte başlattığı Halep Savaşı'yla da Suriye şahsında ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin planlarına büyük bir darbe vurmayı hedeflemiştir. Halep savaşının zaferle sonuçlanmasının ABD emperyalizmi için ne anlama geldiği çok açık olduğu için Rusya'nın ABD ve müttefikleri tarafından savaşla tehdit edildiği biliniyor.

Musul savaşının Rusya'nın Halep'te ilerlediği bir süreçte başladığını ve IŞİD'in Suriye'deki merkezi olan Rakka'ya gerçekleştirilecek operasyonun da Musul operasyonu sürerken başlayacağını ABD Savunma Bakanı Ashton Carter'ın açıklaması üzerinden öğreniyoruz. Musul ve Rakka operasyonunun ise Rusya ve müttefikleri olan İran ve Suriye tarafından kendilerine yönelik bir hamle olarak görüldüğünü ve Rusya'nın bunu üçlü Moskova zirvesiyle karşıladığını biliyoruz. Öteki şeylerle birlikte, tüm bunlar Washington ile Moskova arasındaki rekabet ve egemenlik mücadelesinin nasıl kızıştığına ve gerektiğinde bunun büyük bir bölgesel savaşa evrilebileceğine de işaret etmiş oldu.

Rusya, İran ve Suriye ekseninin Halep'te kazanacağı bir üstünlükle bölge çapında göstereceği belirgin bir güç ve inisiyatif karşılık, Musul üzerinden bir hegemonik hamle yapan ABD, Musul operasyonunun yaratacağı hayırlı sonuçlar ve başarısı üzerinden büyük umutlar yaydığı bir evrede Musul operasyonunun durdurulduğu ilan edildi. Emperyalist koalisyon güçlerinin komutanlarından Dorian Pentagon operasyonun birkaç günlüğüne durdurulmasını, "Askerler duraklıyor ve yeniden pozisyon, tertibat alıyorlar. Arkalarını temizliyorlar. Bunun birkaç gün süreceğini düşünüyoruz, sonrasında

Musul'a doğru yürüyüşlerine devam edecekler. Bu onların oyun planı ve bu plana bağlı kalacaklarını düşünüyoruz" biçiminde gerekçelendirmişti. Başkaları ise gerek "hava muhalefeti"ni gerekse Irak Ordusu'nun emperyalist koalisyon güçlerinden hava desteği alamamasını gerekçe olarak sunmuştu. Operasyonun durdurulması çeşitli gerekçe ve analizlere konu edilirken ve daha neyin ne olduğu anlaşılmadan operasyonun tekrar başladığı duyuruldu.

ORTADOĞU SAVAŞININ BİR PARÇASI OLARAK MUSUL OPERASYONU

Dev emperyalist güçlerin karşı karşıya gelmiş bulunduğu Suriye ve Irak'ta, dahası Ortadoğu'da cereyan eden her gelişme emperyalist dünyadaki yeni güç dengeleri ve nüfuz mücadeleleri üzerinden şekillenmektedir. Dolayısıyla Suriye, Irak, Halep, Musul ve Rakka'nın akıbeti ABD ve Rusya için, bölgesel ve küresel çaptaki çıkar ve hesaplarına bağlı olarak anlam ve önem kazanmaktadır. Bu anlamda bölgedeki, somutta Suriye ve Irak'taki çatışma ve gerilim emperyalist sistemdeki hegemonya krizinin bir ürünüdür ve küresel çapta amaç ve hedefler içermektedir.

2015 yılında Rusya, Suriye rejiminin yanında doğrudan savaşa katılarak bölgeye etkin bir güç olarak girip büyük bir inisiyatif gösterdi ve ABD'nin planlarına büyük darbe vurarak dengeleri önemli oranda değiştirdi. Tam da bu yolla kendisini bir dünya gücü olarak gösterme imkanı elde etti. Halep savaşı ise (elbette ki zaferle çıkması durumunda) Rusya'nın kendisi için çok kutuplu emperyalist dünyada başı çeken emperyalist bir güç olduğunun kanıtı oldu.

ABD'nin özellikle Halep savaşı üzerinden Rusya'yı bir dünya savaşıyla tehdit edebilmesinin gerisinde aynı zamanda bu vardır. Musul operasyonu ABD için

Rusya ekseninin bölge çapında kazandığı belirgin güç ve inisiyatif darbe vurmayı amaçlayan hegemonik bir güç göstergisidir. Dolayısıyla Musul operasyonu Musul'un IŞİD'den geri alınmasından çok küresel bir hegemonya girişimidir. Bu girişimin sayısız sorun ve tehlikeler içerdiği ise sorunun bir başka yanısıdır. Her şeyden önce IŞİD'den geri alındıktan sonra Musul'un hangi küresel, bölgesel, yerel güçlerin denetiminde olacağı ya da yeniden nasıl paylaşılacağı temel sorunlardan biridir. Bir öteki temel sorun ise Musul'daki operasyona katılan güçler arasındaki derin çelişkiler ve bunların yaratacağı muhtemel sonuçlardır. On yıllardan beri kışkırtılan ve yaratılan etnik, mezhepsel, ulusal ve dinsel çelişki ve düşmanlıklardan hareketle bugünkü koşullarda bir araya gelmeleri mümkün olmayan güçlerin Musul operasyonunu birlikte yürütmeleri Musul'un geri alınmasından sonra büyük sorunların kaynağı olma tehlikesi taşımaktadır. Bunun bölgeyi yangına dönüştürecek yeni bir mezhepsel, dinsel ve ulusal boğazlaşmanın ve daha büyük bir bölgesel savaşın zeminini döşemesi kuvvetle muhtemeldir.

Söz konusu olan dünya egemenliğinde başa güreşen büyük emperyalist güçlerin Ortadoğu'da karşı karşıya gelmesi olduğuna göre sınırların da yeniden çizilmesini içeren her türlü emperyalist çılgınlığın yaşanması olasıdır. Bölge güçlerinin ve emperyalizmin bölgedeki uşaklarının bağımsız iradede yoksun olduğunu, şu ya da bu emperyalist gücün yedeğinde saf tuttıklarını biliyoruz. Türkiye de bunlardan biridir. Bütün bir bölge politikasını Kürt düşmanlığı ve onların kazanımlarının tasfiyesi üzerine şekillendiren Türkiye'nin politikaları ve planları iflas etmiş durumdadır. Musul operasyonuna katılmayı "bölgede varlık hakkı kazanmanın" bir fırsatı olarak görmekte ve bunun için çırpınmaktadır. Ne var ki tüm çabalarına, yakarılarına ve yer yer

kabadayılıklarına rağmen efendisi tarafından durdurulmuştur. Zira "Emperyalist dünya devletlerinin karşı karşıya gelmiş bulunduğu Ortadoğu'da, Türk sermaye devletinin kendi bağımsız iradesi ve tercihi ile herhangi bir 'hamle' ya da 'atılım' yapma şansı yoktur. Ancak taraflardan birine yamanarak ve genellikle yaptığı gibi taşeronluğa soyunarak bazı kırıntılar umabilir ki, bu da mevcut düzeninin doğası gereği ABD liderliğindeki batı emperyalizminden başkası olamaz. Ama gelinen yerde Ortadoğu'da ABD'ye kârlı bir taşeronluğun tek olanaklı yolu, onun Kürt politikasına teslim olmaktır. Bu ise içerde ve dışarıda Kürt sorunu konusunda halen izlenmekte olan politikaların terk edilmesi demektir." (Ortadoğu'da gerilim ve Türkiye, EKİM, sayı 304)

SINIF EKSENİ DEVRİMCİ BİR PROGRAM TEK ÇIKIŞ YOLUDUR

Uzun yıllar boyunca hemen hemen herkesin birbirini boğazladığı bir kriz ve savaş coğrafyasıdır Ortadoğu. Emperyalist ve siyonist politikaların başarılı bir sonucu olarak farklı dinler, mezhepler, aşiretler, uluslar, etnik azınlıklar birbirleriyle çatışma ve savaş içerisine sürüklenmektedirler. Şimdi içinde bulunduğumuz dönemde ise, emperyalist politikaların en zehirli meyvelerini vermesinin de bir sonucu olarak, yangın ve kan deryasına dönüşmüş tüketici bir bataklıkla yüz yüzüz. Bu bataklık günümüzde bölgenin emperyalist müdahale ve savaşların merkezi haline gelmesiyle daha da derinleşmektedir.

Dev emperyalist güçlerin karşı karşıya geldiği ve karşılıklı olarak gerilimin tırmandırıldığı bu bölge aynı zamanda insanlığı toplu bir yıkıma sürüklemenin de potansiyel tehlikesini taşımaktadır.

Gerek ulusal, dinsel, mezhepsel düşmanlık ve boğazlaşmaların, gerekse de emperyalist müdahale ve savaşların karşısında durabilecek olan tek sınıf, işçi sınıfıdır. Bu acılı, dehşetli ve kanlı bölgeyi bu tüketici bataklıktan ve emperyalist barbarlıktan çekip çıkarabilecek olan tek program, sınıf eksensiz birleştirici ve kapsayıcı olacak olan devrimci bir program olabilir. Bölgedeki bütün ülkelerde bu programın taşıyıcısı olabilecek önderliklerin yaratılmasının başarıldığı durumda işçi sınıfının enternasyonal birliği ve ezilen halkların devrimci kardeşliği de başarılmış, emperyalizm ve tetikçileri, kendi yarattıkları bataklığa gömülmüş olacaktır.

Çelişkiler keskinleşiyor; silahlanmaya dev bütçeler ayrılıyor!

Kapitalist dünyada, uluslararası ilişkilerde çoktandır yeni bir döneme girmiş bulunuyoruz. Kapitalist-emperyalist devletler arası ilişkilerde militarist yöntemler daha çok öne çıkıyor. Sorunları müzakereler yoluyla çözme-erteleme yöntemi yerini silahlara, militarist yöntemlere bırakıyor. Gerçekleri gizleyerek halkları aldatmanın aracı olan burjuva diplomasisinin o yatıştırıcı(!) dili açık bir militarist dile yerini bırakıyor. Tehditler, rakiplerini aşağılama ve şantajlar doludizgin yol alıyor.

İç ve dış politikada gücü gücü yetene ilkesinin geçerli olduğu orman kanunlarına açık bir dönüş yaşanıyor. Rakiplerine boyun eğdirmek için silahlanmaya, kitlesel imha silahlarının yeniden stratejik yerlere konumlandırılmasına, eskiyen(!) silahların yenileriyle değiştirilmesine hız veriliyor. Yüz milyarlarca dolarlık harcamalar büyük savaş hazırlığı için artık yetmiyor.

Kuzey Dakota'daki Minot Hava Kuvvetleri Üssü'nü 26 Eylül'deki ziyareti sırasında açıklamalarda bulunan ABD Savaş Bakanı Ashton Carter, yüzlerce milyar dolarlık bir harcama anlamına gelen "nükleer üçlemenin (nuclear triad) * üç ayağının da modernize edilmesi gerektiği" konusunda çağrıda bulunuyor.

Alman emperyalizmi de dünyanın yeniden paylaşılması savaşında payına(!) düşeni alabilmek için ordusunu yeniden yapılandırma projesini adım adım uygulamaya başladı. İlk elden askeri harcamalarını üç kat birden arttırarak 19 milyar avrodan 60 milyar avroya yükseltme kararı aldı. Siber savaşa karşı, sivil programlama uzmanlarının da Alman Ordusu'nda görevlendirileceği bir birim oluşturmak için düğmeye basıldı. Enfor-

masyon teknolojisini (IT) elinde tutan kapitalist tekellerle ordunun daha yakın bir işbirliği içerisinde çalışması için adımlar atıldı. Almanya'nın en önemli 30 tekelinin kayıtlı bulunduğu DAX borsası şirketlerinin birçoğunun CEO'luğunu yapmış ve son olarak da Thyssen-Krupp'un CEO'luğunu yapan Klaus Hardy Mühleck, bu işlerin koordinasyonu için kurulan birimin başına getirildi. Eski Savunma Bakanı Franz-Josef Jung'un deyimiyle; "Ticaretin yüzde 80'i deniz taşımacılığı üzerinden yapılıyor. Ayrıca enerji ve hammadde kaynaklarının güvence altına alınması da önem taşıyor. Tedarik zincirinin devamlılığının sağlanması ve serbest ticaret yollarının güvenliğinin sağlanması" için daha çok silahlanmaya hız verildi.

Dünyanın paylaşımı sofrasına hep geç katılan Alman emperyalizminin, tarihsel deneyimlerin yanı sıra güncel olarak izlediği taktikler, sofraya geç oturmasının verdiği açığı kapatmak için çok büyük çılgınlıklara başvuracağını gösteriyor. Ekim ayında BM'de tüm nükleer silahların yasaklanması hakkında görüşmelerin yapılması için verilen önergeye Almanya büyükelçisi ret oyu kullanarak girdikleri yolun nereye çıkacağını sinyallerini verdi.

Silah ticaretinde ABD ve Rusya'dan sonra dünya üçüncüsü olan Almanya, elinde bulundurduğu silah teknolojisiyle rakipleri lehine olan açığını kapatabileceğini hesaplıyor, Beyaz Kitap'ta güncellenen yeni emperyalist stratejisini hayata geçirmek için bütün olanaklarını ordunun hizmetine açıyor. 2017'de yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimleri için tekellerin has adamı, "Almanya dünya politikasıyla ilgili sadece yorum yapmak için fazla büyük bir ülkedir" sözlerinin sahibi SPD'li Dışişleri Bakanı Frank-Walter

Steinmeier'in ismi bu kirli amaçların bir parçası olarak şimdiden öne çıkartıldı.

TÜRKİYE VE BÖLGENİN GERİCİ DEVLETLERİ DE TAM GAZ SİLAHLANIYORLAR

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) uluslararası silah ticareti raporunda, Türkiye'nin küresel silah ithalatı sıralamasında altıncı sırada yer aldığı belirtiliyor. Ve yine aynı raporda ABD'nin en çok silah sattığı ülkeler sıralamasında Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nden sonra Türkiye'nin üçüncü sırada yer aldığı belirtiliyor. Bölgede süren gerici savaşların aktif tarafı olan bu şer eksenli Almanya'nın da silah ticaretinde önde gelen müşterileri konumdadırlar. Almanya'dan silah alan ülkeler sıralamasında Türkiye 2016 yılında 25'incilikten 8'inci sıraya yükseldi. Almanya'nın Ortadoğu'da "istikrar unsuru" olarak nitelendirdiği Suudi Ara-

bistan 3'üncü sıradaki yerini koruyarak Almanya'dan yaptığı silah ithalatını 179 milyondan 484 milyon avroya çıkardı. Türkiye ile İran arasındaki bölgede ağır silah satışı, bu aynı dönemde yüzde 61 oranında artış gösterdi.

İran, Türkiye ve Suud Krallığı leş kargaları misali bölgemizde süren emperyalistler arası savaşta iktidarlarını sağlamlaştırmayı ve etkinlik alanlarını genişletmeyi hesaplıyorlar. Bu amaçlarına ulaşabilmek için gerici savaşları kışkırtıp, paramiliter güçler aracılığıyla yaymaya çalışıyorlar. İşgal ettikleri komşu ülke topraklarını, muhtemelen yeniden çizileceğini hesapladıkları sınırları kendi lehlerine genişleterek toprak ilhakları rüyaları görüyorlar.

* "Nükleer üçleme" (nuclear triad): ABD'nin stratejik tutumunun üç kolu -Yere kurulu ICBM füzeleri, bombardıman uçaklarıyla taşınan, nakledilen silahlar ve denizaltıdan atılan atom füzeleri.

Nürnberg'de mültecileri sahiplenme mitingi

Aralarında Devrimci Gençlik Birliği'nin de olduğu ilerici ve devrimci güçler, "Mülteciliğin sebepleri ile mücadele" şiarı ile 29 Ekim'de Almanya'nın Nürnberg kentinde büyük bir eylem gerçekleştirdi.

Emperyalist saldırganlığa, savaşa, ırkçılığa, neonazilere ve gitgide büyüyen faşizm tehlikesine karşı, çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu toplam 2000 kişi, Saat 14.00'te Jakobsplatz'da bir araya geldi. Burada önce bir miting yapıldı. Mitingde çeşitli kurum temsilcileri konuya dair konuşmalar gerçekleştirdiler.

Konuşmaların tümü de emperyalizme, militarizme değindi. İşçilere ve en başta Ortadoğu'nun mazlum halkları olmak üzere, emekçi halklara büyük acılar yığan emperyalist saldırganlık ve savaş teşhir edildi. Kapitalist-emperyalizme, ırkçı saldırganlığa ve faşizme öfke kusan sloganlar atıldı.

Eylemin öngünlerinde ve eylem sırasında yaygın biçimde "Mültecileri suçlamayın, mülteci sorununu yaratan sizsiniz" içerikli bildiriler dağıtıldı. Gençliğin eyleme katılım oranındaki yükseklik eylemin atmosferini de etkiledi. İkinci Em-

peryalist Paylaşım Savaşı yıllarında Hitler faşizminin önemli alanlarından biri olan Nürnberg gün boyunca öfke yüklü sloganlarla cınlatıldı. Ardından canlı müzik eşliğinde bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Binlerce kişi bu kez mülteci ve yabancılar dairesinin bulunduğu Aufseßplatz'a yürüdü. Yürüyüş boyunca bizzat mülteciler İngilizce olarak sorunları hakkında bilgilendirmede bulundular, bu sorunların kaynağı olan savaş politikalarını ve yaratıcısı emperyalizmi teşhir ettiler. Yol güzergahı üzerinde birkaç kez provakasyon girişimi yaşandı, ancak, bu,

girişimler militan bir duruş ve güçlü devrimci sloganlarla savuşturuldu.

Mitingde ve eylemde en çok şu sloganlar atıldı; "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Vardık, varız, var olacağız!", "Hiçbir insan illegal değildir!", "Sesli söyleyin – açık söyleyin – Mülteciler hoşgeldiniz!", "A, anti, anti kapitalista!", "Tek çözüm devrim!", "Katil devlet hesap verecek!", "Sınıfa karşı sınıf, savaşa karşı savaş!"

Mültecilerin güçlü bir şekilde sahiplenildiği eylem, mülteciler dairesinin önündeki kısa konuşmaların ardından sona erdi.

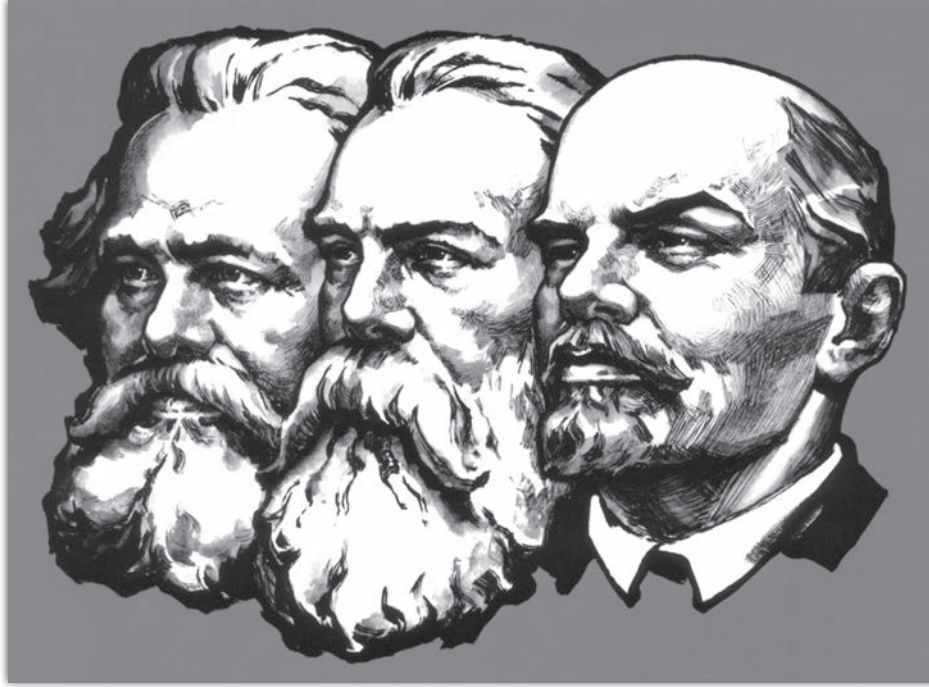
KIZIL BAYRAK / NÜRNBERG

Aydınlanma ve bir eylem klavuzu; Marksizm

Eğer toplumu yöneten, onu hareket ettiren ve hareketlerine yön veren gerçek yasaları ortaya koyamazsanız, toplumsal yaşamı biçimlendiren güçler sizin karşınıza yabancı, gizemli ve doğaüstü güçler olarak çıkacaktır. Sınıflar mücadelesinin tarihsel ve toplumsal yasalarını bilmiyorsanız, mevcut durum sizin gözünüzde bir çeşit “doğal işleyiş” gibi gözükür.

Bu durumda, sömürü, açlık, yoksulluk vb. toplumsal sorunlar “normalleşir”, olağan sayılır. İşsiz bir insanın ailesiyle birlikte intihar etmesi, bir insanın bedenini pazarlaması, borsa vurgunları bunların hepsi olağan durumlardır. İşsizlik ve yoksulluk “tembellikten” ileri gelmektedir. Emekçi ailenin alım gücünün düşmesine de yine “enflasyon” denilen gizemli bir varlık neden olmaktadır. İş cinayetleri kar hirsından, kapitalist rekabet yasalarından ve mülkiyet ilişkilerinin bizzat kendisinden değil de “kaderden” ileri gelir vb... Bütün bu süreç gizemlilerin en gizemlisi, kendinden menkul “piyasa” denilen bir güç tarafından yönetilmektedir.

Gerçeğin apaçık ortada olduğu durumlarda bile bunun kabul edilmesi, açıklanması, toplumsal olarak kabul görmesi her zaman bir yığın güçlülük kuşatılmıştır. Bu güçlülüklerin önemli bir kısmı “yabancılaşma” dediğimiz bir süreci ifade eder. Ancak yabancılaşma kendinden menkul bir olay değildir. Yabancılaşma, her ne kadar insanın doğayı ve toplumu

anlamaktan uzak olduğu bir dönemin, tıpkı mitlerde olduğu gibi yanılsamalarından kaynaklanıyor gibi gözükse de, gerçekte sınıflar arası ilişkilerin ve çatışmanın bizzat kendisinden ileri gelmektedir. En azından bu ilişki ve çatışmalar çerçevesinde şekillenmektedir.

Geçmişte belki insanlık gök gürültüsünü ve bir dizi olayı açıklayamadığı için Zeus fikrini ortaya atmıştı. Ancak günümüzde de insanlığın açıklayamadığı olay ve olgular antik Yunan'dan daha az değildir. Bir kere gerçekliğe ulaşmamıza yardımcı olacak “iyi bir eğitim” hala en

az Antik Yunan'daki kadar seçkin sınıfa özgü bir olaydır. Dolayısıyla nüfusun çok büyük bir kısmı mevcut bilimsel-teknolojik gelişmelerden haberdar değildir. Bir diğeri, bilimsel olgu ve olayların ortaya konmasıyla onun topluma ulaşması, toplumsallaşması birbirinden farklı koşullar tarafından belirlenen ayrı ayrı süreçlerdir. Asıl önemlisi, toplumun bilinç yapısını şekillendirmede çok önemli bir yere sahip olan eğitim ve basın gibi kurumlar gerçeği egemen sınıfın yararına manipüle eden ve dolayısıyla ona ulaşmayı imkânsızlaştıran araçlardır. Yani siz “iyi bir

eğitim” alsanız bile bu eğitimle egemen sınıfın manipüle edilmiş ve çıkarlarıyla uyumlu hale getirilmiş bilgiye ulaşırsınız.

Bugünün dünyasında kitle iletişim araçları üzerinde egemen sınıfın çok büyük bir hâkimiyeti söz konusudur. Egemen sınıf bu olanağı tahakküm ve manipülasyon araçları olarak kullanmaktadır. Ayrıca burada “Gerçeklik nedir?”, “Bilim nedir?”, “Gerçeği bilebilir miyiz?”, “Gerçeği nasıl bilebiliriz?” gibi antik dünya filozoflarınca ortaya atılan ve burjuva aydınlanma döneminde en yakıcı ve temel sorular olarak tekrar gündeme gelen esaslı soruların artık sorulmadığını da tali bir durum olarak not düşmek gerekiyor. Bu da tam bir bilgi bombardımanı ve kirliliğiyle karşı karşıya kalan günümüz toplumunun bilginin geçerliliğini/tutarlılığını ölçecek araçlardan yoksun olduğunu ortaya koymaktadır. Yani gerçeklik rastlantının kaderine terk edilmiştir ve tutarsızlık önemli değildir.

Sermayenin tüm toplumsal gerçekliği altüst ettiği, olayların anlaşılabilir hale getirildiği, manipülasyonun doruk yaptığı ve karanlığın en az Ortaçağ kadar kendini hissettirdiği bir dönemde marksist klasikler bu zifiri karanlığı aydınlatacak yegâne kaynaklar olarak orta yerde durmaktadır. Birer eylem klavuzu olan bu eserler en tutarlı aydınlanmanın ve her türden yabancılaşmaya karşı direnmenin yegane araçlarıdır.

BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Kolektif yaşamda insana ve emeğe verilen değerın önemi

Kolektif yaşam, ancak yaşamı paylaştığın insanlara ve onların emeğine verilen değerle üretilir. Yoldaşlık ilişkisi bir yana, sadece aynı evi şu veya bu nedenle paylaştığımız insanlara bile değer verilmiyorsa, değil kolektif yaşam, en küçük paylaşım bile gerçekleştirilemez. Karşılıklı birbirine değer vermeyen iki insanın görünürde “sıcak” geçen sohbetleri, ya tüketici bir süreç olarak işler ya da kavgayla biter.

Değer ise birinin kaşı, gözü hatırına verilmez. Değerin gerçek ölçütü insanın kolektif yaşama verdiği emekle belirlenir.

Yoldaşlık ilişkilerinde ise, her bir yoldaşın emeğine ve kendisine değer vermek yaşamsal bir öneme sahiptir. Yoldaşlarına değer veren birisi gitmesi gereken randevuya zamanında gider, ki yoldaşları meraklanıp, kaygılanmasın. Öte yandan yoldaşına değer veren biri, yoldaşı gelmediğinde kaygılanır ve hare-

kete geçer. Zira mücadele içerisinde her şey olabilir; kaza, hastalanma, gözaltı, ölüm vb.

İnsana verilen değer nasıl gösterilir? Yine emekle. Kişi çok iyi işler yapıyor görünse de emek harcamaktan geri duruyorsa eğer, hem kolektivizmi dinamitler, hem de liberalizm virüsünü yayar.

Değerin ölçütü ne ürettiğinden önce, o üretime harcanan emekle görülür. Habip yoldaş 1996'da 10-15 dakika rahatlıkla yazdığı bir yazıyı '91 yılında 2 hatta 3 günde yazabiliyordu. Ki ortaya çıkardığı yazıda nokta-virgül bile ya yoktu ya yerinde kullanılmamıştı. Ne var ki '96'ya kıyasla çok daha yoğun emek harcadığı ortadaydı. Bu emek neredeyse okuma yazma bilmeyen yoldaşı, bir-

kaç yıl sonra, gardiyanların üniversite mezunu sanabileceği birikime ulaştırdı. Habip yoldaşın bu yazının yazarına harcadığı emek, gerçekten anlatılamayacak yoğunlukta. “Sakat bir şekilde yerleşmiş kriterlere” göre, emek harcanmayacak biriyken, Habip yoldaş insan olarak değer verip, gözündeki devrimci ışığı görmüş ve yoğun emek harcamıştır.

“Sakat bir şekilde yerleşmiş kriterler” dedik. Bu kriterler, insanın insan olarak değil de, meta olarak değer görmesinden kaynaklanıyor. Ki bu da liberalizmin gür bir şekilde boy vereceği toprağın zeminini oluşturuyor.

Ağzı laf yapan birisi, tembellikten yapmadığı birçok şeyi teorize edebiliyor, yazık ki, anlattıklarına dinleyenleri

inandırabiliyor da... Hatta kendisi bile anlattıklarına, yalanlarına inanabiliyor. Yaptıkları değil, harca(ma)dığı emeğe göre değerlendirilir ve yalanı ortaya çıkarılırsa, böyle birisi ya düzeler ve emek harcamaya başlar, ya da kolektiften kopar. Bu türden bir kişiliğin gitmesi kolektif bütünlükte yaşanan eksilmeden kaynaklı büyük bir kayıp gibi görülebilir. İlk günlerde gerçekten kayıp da olabilir. Ama uzun vadede kolektifin bir kazanımdır.

Öte yandan çok emek harcadığı halde ortaya pek fazla şey çıkaramayan insanlar da olabiliyor. Sadece ortaya çıkan ürün üzerinden değil de, o kişiyi insan olarak görüp, emek harcarsak, kısa vadede olmasa bile uzun vadede kolektifin kazanımı olur.

Özetle, kolektif yaşam duygusal bir süreç üzerinden değil, disiplinli bir emeğin ürünü olarak şekillenir.

M. KURŞUN

